

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1964

Warszawa, dnia 31 stycznia 1964 r.

Nr 1

58
SPIS TREŚCI

	Dział B	Str.
Poz. 1	— obwieszczenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 30 listopada 1963 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (wyciąg)	2
„ 2	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego	3
„ 3	— uchwała Nr 382 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1963 r. w sprawie wynagrodzeń osób odbywających naukę zawodu w przedsiębiorstwach graficznych	7
„ 4	— uchwała Nr 389 Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych	7
„ 5	— uchwała Nr 397 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa	8
„ 6	— uchwała Nr 400 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz w bankach państwowych	9
„ 7	— rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 7 października 1963 r. w sprawie budowy i eksploatacji kotłów parowych i wodnych, przenośnych zbiorników ciśnieniowych i wytwornic acetylenowych oraz wykonywania nad nimi dozoru technicznego	11
„ 8	— rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 7 października 1963 r. w sprawie budowy i eksploatacji dźwignic oraz wykonywania dozoru technicznego nad tymi dźwignicami	17
„ 9	— rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 10 października 1963 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla pracowników zatrudnionych w niektórych zakładach usługowych spółdzielni zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”	20
„ 10	— zarządzenie Nr 129 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych	20
„ 11	— zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1963 r. w sprawie warunków zdrowia wymaganych od pracowników narażonych na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal	21
„ 12	— zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie używania służbowych pojazdów samochodowych (wyciąg)	23
„ 13	— zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 września 1963 r. zmieniające zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie kierunków studiów i stanowisk uzasadniających pobieranie przez pracowników z wyższym wykształceniem uposażenia według stawek „L”	25
„ 14	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 grudnia 1963 r. w sprawie przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących	25
„ 15	— zarządzenie Nr 29 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 9 października 1963 r. Wytoczne w sprawie premiowania st. palaczy (brygadzystów), palaczy i ich pomocników za oszczędne zużycie opału przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania w sezonie opałowym 1963/1964	26
„ 16	— wyjaśnienie Nr 3 Komitetu Pracy i Płac z dnia 4 września 1963 r. w sprawie zwrotu kosztów podróży służbowych pracownikom korzystającym z indywidualnych uprawnień do ulg w przejazdach kolejami	28

DZIAŁ B**I****OBWIESZCZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ**

z dnia 30 listopada 1963 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 grudnia 1963 r. Nr 55, poz. 299)

(Wyciąg)

1. Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. zmieniającej ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 50, poz. 278) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów o rentach i zaopa-

trzeniach (Dz. U. Nr 21, poz. 93) oraz ustawą z dnia 13 listopada 1963 r. zmieniającą ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 50, poz. 278) i zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem nowej ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*
Marszałek Polski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 30 listopada 1963 r. (poz. 299).

U S T A W A

z dnia 13 grudnia 1957 r.

o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 2. 1.

2. Zaopatrzenie w razie inwalidztwa obejmuje:

2) świadczenia w naturze:

e) zapewnienie pracy,

Rozdział 2.

Zaopatrzenie z tytułu wysługi lat.

Art. 16. 1. Renty w wysokości określonej w art. 15 wraz z dodatkami wypłaca się, z zastrzeżeniami wynikającymi z art. 17, rencistom, którzy:

1) osiągnęli wiek: mężczyzna 55 lat, kobieta 50 lat albo

2) zostali zaliczeni do jednej z grup inwalidów lub

3) wykonują pracę zarobkową.

2. Do czasu osiągnięcia wieku określonego w ust. 1 pkt 1 lub podjęcia pracy zarobkowej renciście wypłaca się 25% renty określonej w art. 15.

3. Rencistę, który nie osiągnął wieku określonego w ust. 1 pkt 1, kieruje się na jego wniosek do pracy w trybie przepisów o służbie wojskowej żołnierzy Sił Zbrojnych.

4. Przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się do rencistów zaliczonych do jednej z grup inwalidów.

5. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia rodzaje pracy, które uważa się za pracę zarobkową w rozumieniu ust. 1 i 2, oraz przypadki, w których do rencistów nie stosuje się ograniczenia przewidzianego w ust. 2 mimo niewykonywania przez nich pracy zarobkowej.

Rozdział 3.

Zaopatrzenie w razie inwalidztwa.

Art. 35. 1. Inwalidom zapewnia się pracę odpowiadającą ich sprawności fizycznej i kwalifikacjom zawodowym.

2. Właściwy organ prezydium rady narodowej na wniosek inwalidy kieruje go do zakładu pracy, który obowiązany jest go zatrudnić stosownie do sprawności fizycznej i kwalifikacji zawodowych.

3. Zakład pracy może rozwiązać umowę o pracę z inwalidą tylko z ważnych przyczyn za pisemną zgodą właściwego organu prezydium rady narodowej.

4. Inwalidom, którzy w ciągu 3 miesięcy od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej zostali poddani leczeniu lub przysposobieniu do zawodu i w ciągu 3 miesięcy od dnia zakończe-

01872

nia leczenia lub przysposobienia do zawodu i przywrócenia zdolności do pracy w całości lub w części podjęli pracę, zalicza się okresy czynnej służby wojskowej oraz okres leczenia i przysposobienia do zawodu do czasu pracy w danym zakładzie pracy.

5. Szczegółowe przepisy w sprawie zatrudnienia inwalidów wydają Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac oraz Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

Rozdział 5.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 55. 1. Traci moc dekret z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admirałów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z niniejszą ustawą.

2

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 grudnia 1963 r.

w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 17 grudnia 1963 r. Nr 56, poz. 301)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy:

1) państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości,

2) następujących przedsiębiorstw nadzorowanych przez Ministra Gospodarki Komunalnej:

a) gazowni,

b) wodociągów i kanalizacji,

c) pralni i farbiarni,

d) przedsiębiorstw gospodarki cieplnej, dla których zostały wprowadzone cenniki;

3) następujących przedsiębiorstw nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa:

a) wojewódzkich przedsiębiorstw wylęgu drobiu,

b) warsztatów mechanicznych państwowych gospodarstw rolnych oraz przedsiębiorstw i zakładów przemysłu rolnego, zgrupowanych w wojewódzkich zjednoczeniach państwowych gospodarstw rolnych,

c) Przedsiębiorstwa Eksploatacji Terenów Torfowych w Szczecinie,
— zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa dokonują odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac, planowanego na dany rok, jeżeli zaplanują i osiągną wynik co najmniej równy wynikowi roku poprzedzającego dany rok, a odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy — za osiągniętą poprawę rentowności.

2. Przez poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (wynik rzeczywisty pomniej-

szony o wynik roku poprzedzającego) do sumy kosztów własnych sprzedaży i usług w roku poprzedzającym.

3. Kwotę odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy, przypadającego za osiągniętą poprawę rentowności, oblicza się na podstawie tabeli, stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

4. Kwota dodatkowego funduszu zakładowego nie może przekraczać kwoty faktycznie osiągniętej poprawy wyniku.

§ 3. 1. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku równego wynikowi roku poprzedzającego — zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu o 8% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 5% pogorszenia, o dalszych 10% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 5% do 10% pogorszenia i o 1% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

2. W razie gdy pogorszenie wyniku przekroczy 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 4. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do utworzenia funduszu zakładowego, oraz dla obliczenia jego wysokości — przyjmuje się w przedsiębiorstwie, które w roku poprzedzającym nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, zamiast wyniku osiągniętego w roku poprzedzającym — wynik, jaki należało osiągnąć w roku poprzedzającym, aby uzyskać prawo do utworzenia funduszu zakładowego w pełnej wysokości.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwom, których planowany wynik działalności gospodarczej jest niższy od wyniku roku poprzedzającego, oraz przedsiębiorstwom nowo powstałym lub powstałym w wyniku reorganizacji — pełny zasadniczy fundusz zakładowy przysługuje za osiągnięcie wyniku planowanego.

2. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku planowanego zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w § 3 ust. 1; gdy pogorszenie planowanego wyniku przekroczy 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

3. W przedsiębiorstwie, w którym warunkiem tworzenia funduszu zakładowego jest osiągnięcie wyniku planowanego — dodatkowy fundusz zakładowy tworzy się za osiągnięcie ponadplanowanej rentowności; oblicza się go, przyjmując za każdy procent ponadplanowanej rentowności — określony przez przewodniczącego prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej procent planowanego osobowego funduszu płac nie wyższy niż 0,6%, przy równoczesnym przestrzeganiu zasady określonej w § 2 ust. 4.

§ 6. Przewodniczący prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych mogą w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwom na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów nie objętych planem techniczno-ekonomicznym w roku podjęcia produkcji oraz w roku następnym.

§ 7. 1. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), przewodniczący prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych mogą określić w drodze zarządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Finansów dodatkowe tytuły korekt wyniku (dodatnich i ujemnych).

2. W przedsiębiorstwach planowo deficytowych, jak również w przedsiębiorstwach, w których ceny zbytu na niektóre wyroby i usługi zostały ustalone poniżej jednostkowych kosztów wytworzenia — koryguje się wyniki wskaźnikiem zmiany sprzedaży wyrobów i usług w porównaniu do roku poprzedniego, a w przypadkach określonych w § 5 — w porównaniu do planu.

3. Przewodniczący prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych mogą we własnym zakresie wprowadzić korektę wyniku, w razie gdy jego pogorszenie nastąpi na skutek:

1) zmian w poziomie kosztów wytwarzania, spowodowanych podjęciem pozaplanowej produkcji eksportowej,

2) przeceny materiałów, półfabrykatów i wyrobów, które utraciły swą pierwotną wartość z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstwa; jako niezależne od działalności przedsiębiorstwa traktuje się straty z tytułu częściowego lub całkowitego zmniejszenia pierwotnej wartości zapasów materiałów, półfabrykatów i wyrobów, wywołane w szczególności nie planowanymi zmianami profilu produkcji na zlecenie jednostki nadrzędnej, koniecznością oszczędzania materiałów deficytowych oraz potrzebami importu i eksportu.

4. Przewodniczący prezydiów właściwych wo-

jewódzkich rad narodowych mogą — w odniesieniu do przedsiębiorstw określonych w § 1 pkt 1 — wprowadzić odpowiednią korektę wyniku, w razie gdy jego pogorszenie lub polepszenie nastąpi na skutek zmian w stawkach przyznanych przedsiębiorstwu dotacji przedmiotowych w porównaniu do roku ubiegłego.

§ 8. 1. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo osiągnęło w poszczególnych kwartałach danego roku wynik gospodarczy uzasadniający tworzenie funduszu zakładowego w kwartałach, oraz dla obliczenia jego wysokości należy wynik ten porównać:

1) z wynikiem poszczególnych kwartałów roku poprzedzającego w przypadkach określonych w § 2 i § 4,

2) z zaplanowanymi kwartalnymi wynikami w rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstw w przypadkach określonych w § 5.

2. Za podstawę obliczeń, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się dane od początku roku do końca danego kwartału. Przy ustalaniu wysokości funduszu zakładowego za kwartały II i III oraz za cały rok potrąca się fundusz utworzony za poprzednie kwartały.

§ 9. 1. Wyплаты z funduszu zakładowego są dokonywane na podstawie przedłożonego przez przedsiębiorstwo i podpisanego przez dyrektora oraz głównego księgowego obliczenia wysokości funduszu zakładowego, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną.

2. Wyплаты z funduszu zakładowego za I półrocze i III kwartał mają charakter zaliczkowy i nie mogą łącznie przekroczyć 25% kwoty dokonanego odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. W razie gdy roczny wynik przedsiębiorstwa nie uzasadnia pełnej wysokości utworzonego i wypłaconego w poszczególnych kwartałach funduszu zakładowego, kwoty nadpłacone obciążają fundusz zakładowy następnego roku.

§ 10. 1. Przedsiębiorstwom, które nie spełnią warunków określonych w rozporządzeniu i w związku z tym nie utworzą funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody i świadczenia dla pracowników jedynie do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac. Wydatki te zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli jednak w następnych okresach danego roku przedsiębiorstwa utworzą fundusz zakładowy, wówczas kwoty wydatkowane na nagrody i świadczenia należy traktować jako zaliczkowe wyплаты z funduszu zakładowego.

§ 11. W jednostkach przejętych, które w roku poprzedzającym rozliczały się z budżetem centralnym, korekty z przyczyn określonych w art. 6 ust. 1 ustawy można dokonać tylko w przypadku, gdy przedsiębiorstwo nie otrzymało dopłat różnicy cen w trybie dotyczącym wyrównywania różnic cen, podziału zysku oraz finansowania

środków obrotowych państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego.

§ 12. W celu ustalenia poprawy wyniku w danym roku w porównaniu do roku ubiegłego w przejętych przedsiębiorstwach kluczowych, które w roku ubiegłym były deficytowe, przyjmuje się takie warunki, jak gdyby przedsiębiorstwa te wygoszparowały zysk w roku poprzednim w wysokości 5% w stosunku do faktycznego kosztu własnego sprzedanej produkcji i usług, skorygowany o zyski i straty pozaoperacyjne za rok poprzedni.

§ 13. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów, wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo ze sprzedaży wyrobów i usług po cenach nie ustalonych w przepisanej trybie; wyłącza się również zarówno z planu, jak i z wykonania, dopłaty budżetowe,

otrzymywane przez niektóre spośród przedsiębiorstw określonych w § 1 pkt 2.

§ 14. Na podstawie decyzji Ministra Finansów, wydanej na wniosek przewodniczącego prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej — przepisy rozporządzenia mogą być stosowane do działających według zasad rozrachunku gospodarczego zakładów przedsiębiorstw wielozakładowych, jeżeli urządzenia księgowo pozwalają na ustalenie wyników ich działalności.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1960 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego (Dz. U. z 1960 r. Nr 34, poz. 192, z 1961 r. Nr 30, poz. 144 i z 1963 r. Nr 12, poz. 66).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. (poz. 301).

TABELA OBLICZEŃ ODPISÓW DODATKOWYCH NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płać przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płać przeznaczony na odpis dodatkowy
0,01 — 0,1	0,045	3,51 — 3,6	1,764
0,11 — 0,2	0,090	3,61 — 3,7	1,818
0,21 — 0,3	0,135	3,71 — 3,8	1,872
0,31 — 0,4	0,180	3,81 — 3,9	1,926
0,41 — 0,5	0,225	3,91 — 4,0	1,980
0,51 — 0,6	0,270	4,01 — 4,1	2,034
0,61 — 0,7	0,315	4,11 — 4,2	2,088
0,71 — 0,8	0,360	4,21 — 4,3	2,142
0,81 — 0,9	0,405	4,31 — 4,4	2,196
0,91 — 1,0	0,450	4,41 — 4,5	2,250
1,01 — 1,1	0,495	4,51 — 4,6	2,304
1,11 — 1,2	0,540	4,61 — 4,7	2,358
1,21 — 1,3	0,585	4,71 — 4,8	2,412
1,31 — 1,4	0,630	4,81 — 4,9	2,466
1,41 — 1,5	0,675	4,91 — 5,0	2,520
1,51 — 1,6	0,720	5,01 — 5,1	2,574
1,61 — 1,7	0,765	5,11 — 5,2	2,628
1,71 — 1,8	0,810	5,21 — 5,3	2,682
1,81 — 1,9	0,855	5,31 — 5,4	2,736
1,91 — 2,0	0,900	5,41 — 5,5	2,790
2,01 — 2,1	0,954	5,51 — 5,6	2,844
2,11 — 2,2	1,008	5,61 — 5,7	2,898
2,21 — 2,3	1,062	5,71 — 5,8	2,952
2,31 — 2,4	1,116	5,81 — 5,9	3,006
2,41 — 2,5	1,170	5,91 — 6,0	3,060
2,51 — 2,6	1,224	6,01 — 6,1	3,114
2,61 — 2,7	1,278	6,11 — 6,2	3,168
2,71 — 2,8	1,332	6,21 — 6,3	3,222
2,81 — 2,9	1,386	6,31 — 6,4	3,276
2,91 — 3,0	1,440	6,41 — 6,5	3,330
3,01 — 3,1	1,494	6,51 — 6,6	3,384
3,11 — 3,2	1,548	6,61 — 6,7	3,438
3,21 — 3,3	1,602	6,71 — 6,8	3,492
3,31 — 3,4	1,656	6,81 — 6,9	3,546
3,41 — 3,5	1,710	6,91 — 7,0	3,600

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy
7,01 — 7,1	3,663	13,01 — 13,1	7,542
7,11 — 7,2	3,726	13,11 — 13,2	7,614
7,21 — 7,3	3,789	13,21 — 13,3	7,686
7,31 — 7,4	3,852	13,31 — 13,4	7,758
7,41 — 7,5	3,915	13,41 — 13,5	7,830
7,51 — 7,6	3,978	13,51 — 13,6	7,902
7,61 — 7,7	4,041	13,61 — 13,7	7,974
7,71 — 7,8	4,104	13,71 — 13,8	8,046
7,81 — 7,9	4,167	13,81 — 13,9	8,118
7,91 — 8,0	4,230	13,91 — 14,0	8,190
8,01 — 8,1	4,293	14,01 — 14,1	8,262
8,11 — 8,2	4,356	14,11 — 14,2	8,334
8,21 — 8,3	4,419	14,21 — 14,3	8,406
8,31 — 8,4	4,482	14,31 — 14,4	8,478
8,41 — 8,5	4,545	14,41 — 14,5	8,550
8,51 — 8,6	4,608	14,51 — 14,6	8,622
8,61 — 8,7	4,671	14,61 — 14,7	8,694
8,71 — 8,8	4,734	14,71 — 14,8	8,766
8,81 — 8,9	4,797	14,81 — 14,9	8,838
8,91 — 9,0	4,860	14,91 — 15,0	8,910
9,01 — 9,1	4,923	15,01 — 15,1	8,982
9,11 — 9,2	4,986	15,11 — 15,2	9,054
9,21 — 9,3	5,049	15,21 — 15,3	9,126
9,31 — 9,4	5,112	15,31 — 15,4	9,198
9,41 — 9,5	5,175	15,41 — 15,5	9,270
9,51 — 9,6	5,238	15,51 — 15,6	9,342
9,61 — 9,7	5,301	15,61 — 15,7	9,414
9,71 — 9,8	5,364	15,71 — 15,8	9,486
9,81 — 9,9	5,427	15,81 — 15,9	9,558
9,91 — 10,0	5,490	15,91 — 16,0	9,630
10,01 — 10,1	5,553	16,01 — 16,1	9,702
10,11 — 10,2	5,616	16,11 — 16,2	9,774
10,21 — 10,3	5,679	16,21 — 16,3	9,846
10,31 — 10,4	5,742	16,31 — 16,4	9,918
10,41 — 10,5	5,805	16,41 — 16,5	9,990
10,51 — 10,6	5,868	16,51 — 16,6	10,062
10,61 — 10,7	5,931	16,61 — 16,7	10,134
10,71 — 10,8	5,994	16,71 — 16,8	10,206
10,81 — 10,9	6,057	16,81 — 16,9	10,278
10,91 — 11,0	6,120	16,91 — 17,0	10,350
11,01 — 11,1	6,183	17,01 — 17,1	10,422
11,11 — 11,2	6,246	17,11 — 17,2	10,494
11,21 — 11,3	6,309	17,21 — 17,3	10,566
11,31 — 11,4	6,372	17,31 — 17,4	10,638
11,41 — 11,5	6,435	17,41 — 17,5	10,710
11,51 — 11,6	6,498	17,51 — 17,6	10,782
11,61 — 11,7	6,561	17,61 — 17,7	10,854
11,71 — 11,8	6,624	17,71 — 17,8	10,926
11,81 — 11,9	6,687	17,81 — 17,9	10,998
11,91 — 12,0	6,750	17,91 — 18,0	11,070
12,01 — 12,1	6,822	18,01 — 18,1	11,142
12,11 — 12,2	6,894	18,11 — 18,2	11,214
12,21 — 12,3	6,966	18,21 — 18,3	11,286
12,31 — 12,4	7,038	18,31 — 18,4	11,358
12,41 — 12,5	7,110	18,41 — 18,5	11,430
12,51 — 12,6	7,182	18,51 — 18,6	11,502
12,61 — 12,7	7,254	18,61 — 18,7	11,574
12,71 — 12,8	7,326	18,71 — 18,8	11,646
12,81 — 12,9	7,398	18,81 — 18,9	11,718
12,91 — 13,0	7,470	18,91 — 19,0	11,790

W razie poprawy rentowności powyżej 19,0% — za każdy 0,1% poprawy rentowności odpis dodatkowy na fundusz zakładowy podwyższa się o 0,072% planowanego osobowego funduszu płac.

3

UCHWAŁA Nr 382 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 listopada 1963 r.

w sprawie wynagrodzeń osób odbywających naukę zawodu w przedsiębiorstwach graficznych.*(Monitor Polski z dnia 2 grudnia 1963 r. Nr 90, poz. 424)*

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 21 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała dotyczy osób odbywających naukę zawodu w przedsiębiorstwach graficznych na podstawie umowy o naukę zawodu w zakresie poligrafii, zwanych w dalszym ciągu „uczniami”.

§ 2. 1. W okresie odbywania nauki zawodu w przedsiębiorstwach graficznych uczniom przysługuje następujące wynagrodzenie miesięczne:

1) młodocianym nie posiadającym średniego wykształcenia:

a) w pierwszym roku nauki	260—420 zł,
b) w drugim roku nauki	380—500 zł,
c) w trzecim roku nauki	600 zł;

2) pełnoletnim, nie posiadającym średniego wykształcenia:

a) w pierwszym roku nauki	600 zł,
b) w drugim roku nauki	600—680 zł,
c) w trzecim roku nauki	680 zł;

3) posiadającym średnie wykształcenie:

a) w pierwszym roku nauki	600—680 zł,
b) w drugim roku nauki	680 zł;

2. Uczniom wymienionym w ust. 1 może być przyznana w ostatnim roku nauki premia za jakościowe osiągnięcia w pracy w wysokości nie przekraczającej 25% ich miesięcznego wynagrodzenia.

§ 3. W stosunku do uczniów objętych niniejszą uchwałą tracą moc przepisy § 13 i § 14 uchwały nr 364 Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie zatrudniania młodocianych przez zakłady pracy w celu nauki zawodu, przyuczania do określonej pracy i odbycia wstępnego stażu pracy (Monitor Polski Nr 78, poz. 453) oraz § 13 ust. 1 pkt 1 uchwały nr 527 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1958 r. w sprawie zatrudniania pracowników pełnoletnich nie posiadających wymaganych kwalifikacji zawodowych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 3, poz. 12).

§ 4. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym zastosowanie w podległych im zakładach graficznych zasad niniejszej uchwały.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki oraz wszystkim zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 grudnia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

4

UCHWAŁA Nr 389 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 grudnia 1963 r.

w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych.*(Monitor Polski z dnia 18 grudnia 1963 r. Nr 93, poz. 432)*

Na podstawie art. 20 i 21 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Powołanie na określone stanowiska pracownicze w prezydiach rad narodowych osób rozpoczynających pracę zawodową w wydziałach i innych jednostkach organizacyjnych prezydiów rad narodowych poprzedza praca na stanowisku praktykanta przewidzianym w tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad

narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145).

§ 2. 1. Na stanowisko praktykanta może być przyjęta osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim,
- 2) korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich,
- 3) posiada wymagane kwalifikacje w zakresie wykształcenia.

2. Na stanowisko praktykanta nie powinny być przyjmowane osoby:

1) przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe albo też postępowanie o ubezwłasnowolnienie,

2) karane za przestępstwa popełnione z chęci zysku lub za inne przestępstwa, których popełnienie dyskwalifikuje do zatrudnienia w administracji państwowej.

§ 3. 1. Czas trwania praktyki wynosi 12 miesięcy.

2. Usprawiedliwiona nieobecność w pracy praktykanta trwająca łącznie nie dłużej niż 6 tygodni nie powoduje przedłużenia czasu trwania praktyki. Czas trwania praktyki ulega jednak przedłużeniu o dalszy okres nieobecności praktykanta nawet w przypadku jej usprawiedliwienia.

3. Przepis ust. 2 nie narusza wszelkich innych uprawnień pracownika uzależnionych od okresu pracy w zakładzie pracy lub od ciągłości pracy w danym zatrudnieniu.

§ 4. 1. Praktykant w zasadzie powinien odbywać praktykę w wydziale (równorzędnej jednostce organizacyjnej) prezydium rady narodowej, w którym ma być zatrudniony po odbyciu praktyki, uzupełniając nadto swoją umiejętności zawodową przez odbywanie praktyki w innych jednostkach organizacyjnych prezydium rady narodowej oraz w prezydium rady narodowej niższego stopnia, w zależności od problematyki zawartej w programie szkolenia praktykanta.

2. Absolwenci inżynierowie, absolwenci posiadający tytuł magistra inżyniera, jak również absolwenci średnich technicznych szkół zawodowych powinni być w czasie praktyki w prezydium rady narodowej skierowani na praktykę w zakładzie produkcyjnym na okres 6 miesięcy; w okresie tym pobierają uposażenie z prezydium rady narodowej.

§ 5. 1. Praktykant odbywa praktykę na podstawie programu szkolenia.

2. Po ukończeniu przepisanej praktyki prak-

tykanci powinni poddać się egzaminowi kwalifikacyjnemu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o egzaminach dla praktykantów w prezydiach rad narodowych.

3. Praktykantom, którzy składają egzamin poza miejscem odbywania praktyki, przysługują diety za czas niezbędny do złożenia egzaminu i koszty podróży według przepisów obowiązujących przy podróżach służbowych pracowników państwowych.

§ 6. 1. Po złożeniu egzaminu z wynikiem dodatnim powołuje się praktykanta na określone stanowisko pracownicze przy równoczesnym zaszeregowaniu do właściwej grupy uposażenia przewidzianej dla tego stanowiska.

2. Czas trwania praktyki wlicza się do czasu pracy zawodowej.

§ 7. Prezes Rady Ministrów określi w drodze zarządzenia szczegółowe zasady:

- 1) zatrudnienia praktykanta,
- 2) zaliczenia pracy do okresu praktyki,
- 3) skrócenia lub zwolnienia od odbycia praktyki i zwolnienia od egzaminu,
- 4) opracowania programu szkolenia praktykanta.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, zainteresowanemu ministrom oraz przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

5

UCHWAŁA Nr 397 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 grudnia 1963 r.

w sprawie zasad tworzenia funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg przedsiębiorstw mechanicznej rolnictwa.

(Monitor Polski z dnia 18 grudnia 1963 r. Nr 93, poz. 434)

§ 1. Uchwała dotyczy państwowych ośrodków maszynowych i zakładów naprawczych mechanicznej rolnictwa, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. W przedsiębiorstwach tworzy się fundusz za osiągnięcia ekonomiczne załóg, który składa się z części zasadniczej (fundusz zasadniczy) i z części dodatkowej (fundusz dodatkowy).

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo tworzy pełny fundusz zasadniczy, jeżeli:

1) osiągnie w danym roku wynik działalności gospodarczej porównywalnie co najmniej równy wynikowi zaplanowanemu na ten rok,

2) nie przekroczy planowanego funduszu płac,

3) wykona zaplanowaną wartościowo na dany rok sprzedaż na rzecz rolnictwa usług, wyrobów, materiałów i towarów.

2. Przedsiębiorstwo, które spełniło warunki określone w ust. 1, tworzy fundusz zasadniczy w

kwocie odpowiadającej 2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

3. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku porównywalnie co najmniej równego wynikowi zaplanowanemu na dany rok, przy jednoczesnym spełnieniu pozostałych warunków określonych w ust. 1, fundusz zasadniczy ulega zmniejszeniu o 1% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 10% pogorszenia oraz o 3% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

4. Jeżeli przedsiębiorstwo nie osiągnie wyniku działalności gospodarczej porównywalnie co najmniej równego wynikowi planowanemu na dany rok wskutek zmiany struktury sprzedaży przez zwiększenie usług na rzecz rolnictwa i pogorszenie wyniku przekroczy granicę 20%, a pozostałe warunki określone w ust. 1 zostaną spełnione, fundusz zasadniczy może być utworzony do wysokości określonej w ust. 2 wyłącznie na podstawie decyzji Ministra Rolnictwa.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwo, które uzyskało prawo do tworzenia funduszu zasadniczego, tworzy ponadto fundusz dodatkowy.

2. Kwotę funduszu dodatkowego dla danego przedsiębiorstwa oblicza się w wysokości:

1) od 3 do 10% sumy stanowiącej zwiększenie, w stosunku do roku poprzedniego, wartości sprzedaży usług, wyrobów, materiałów i towarów na rzecz rolnictwa (z wyłączeniem paliw płynnych),

2) od 1 do 3% sumy stanowiącej zwiększenie, w stosunku do roku poprzedniego, wartości sprzedaży paliw płynnych.

3. Wysokość procentową funduszu dodatkowego, o której mowa w ust. 2, określa dla każdego przedsiębiorstwa odrębnie dyrektor wojewódzkiego zjednoczenia przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa w porozumieniu z właściwym zarządem okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych, biorąc pod uwagę charakter i strukturę usług, ich pracochłonność oraz potrzeby rolnictwa w danym rejonie.

4. Fundusz dodatkowy przedsiębiorstwa nie może przekroczyć kwoty stanowiącej 3% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac, a w wyjątkowych przypadkach może być zwiększony do 5% wyłącznie na podstawie decyzji Ministra Rolnictwa.

§ 5. 1. Fundusz za osiągnięcia ekonomiczne załóg tworzy się po upływie każdego kwartału w wysokości równej 2% planowanego osobowego funduszu płac za okres od początku roku do końca danego kwartału z potrąceniem funduszu utworzonego za poprzednie kwartały danego roku.

2. Kwotę funduszu zalicza się w ciężar kosztów przedsiębiorstwa.

3. Środki funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg gromadzi się na odrębnym rachunku bankowym.

4. Wypłata środków funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg może nastąpić po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa w ustalonym trybie. Zatwierdzenie zbadanego rocznego sprawozdania finansowego

przedsiębiorstwa jest równoznaczne z zezwoleniem na korzystanie ze środków funduszu.

§ 6. Środki funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg przeznacza się:

1) na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie potrzeb socjalno-bytowych i kulturalno-oświatowych pracowników,

2) na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników.

§ 7. Jeżeli przedsiębiorstwo nie spełni warunków uprawniających je do tworzenia funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg, może ono, za zgodą jednostki nadrzędnej, utworzyć fundusz na finansowanie wydatków określonych w § 6 pkt 1 w wysokości 0,2% osobowego funduszu płac planowanego na dany rok.

§ 8. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych wyda szczegółowe przepisy regulujące tryb tworzenia i wykorzystania funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg oraz określające szczegółowo pojęcie sprzedaży usług, wyrobów, materiałów i towarów na rzecz rolnictwa, o której mowa w § 3 i § 4.

§ 9. Wuchwale nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 oraz z 1961 r. Nr 14, poz. 74 i Nr 81, poz. 343, z 1962 r. Nr 13, poz. 51, Nr 48, poz. 230 i Nr 73, poz. 337 oraz z 1963 r. Nr 3, poz. 7 i Nr 10, poz. 52) wprowadza się następującą zmianę:

w grupie II wykazu jednostek organizacyjnych, stanowiącego załącznik do uchwały, skreśla się pozycję oznaczoną lp. 3.

§ 10. Traci moc uchwała nr 25 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1962 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu za osiągnięcia ekonomiczne załóg przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa (Monitor Polski Nr 13, poz. 51).

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

6

UCHWAŁA Nr 400 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 grudnia 1963 r.

w sprawie zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz w bankach państwowych,

(Monitor Polski z dnia 19 grudnia 1963 r. Nr 94, poz. 438)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała ma zastosowanie do radców prawnych wpisanych na listę radców prawnych oraz do referentów prawnych, objętych uchwałą nr 533 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1961 r. w sprawie obsługi prawnej przedsiębiorstw państwowych, zjednoczeń oraz banków państwowych (Monitor Polski Nr 96, poz. 406).

§ 2. 1. Wynagrodzenie zasadnicze radcy prawnego ustala się według obowiązującej w danym zakładzie pracy tabeli płac, w wysokości stawek wynagrodzenia zasadniczego, przysługującego na stanowisku kierownika działu ekonomicznego (lub innym równorzędnym).

2. Przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia w ramach stawek wynagrodzenia zasadniczego, przysługującego radcy prawnemu według ust. 1, należy się kierować jego doświadczeniem zawo-

dowym, nabytym w ciągu pracy w dziedzinie prawnej, oraz zakresem obowiązków i stopniem przydatności do pracy.

3. Radcy prawnemu nie może być przyznane wynagrodzenie ryczałtowe.

§ 3. Radca prawny zatrudniony w niepełnym wymiarze godzin pracy otrzymuje zależnie od czasu pracy stosunkową część wynagrodzenia zasadniczego, ustalonego zgodnie z § 2, z tym że wynagrodzenie radcy prawnego zatrudnionego w niepełnym wymiarze godzin pracy powinno być obliczane od podstawy nie niższej niż 2.400 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Radcy prawnemu zatrudnionemu tylko w jednym zakładzie pracy w pełnym wymiarze godzin pracy, obowiązującym w danym zakładzie pracy, przysługuje wynagrodzenie zasadnicze ustalone w § 2, podwyższone o 10%.

2. Wynagrodzenie zasadnicze podwyższone o 10% przysługuje również radcy prawnemu, zatrudnionemu wyłącznie w zakładach pracy podległych Ministrowi Handlu Zagranicznego, bez względu na to, czy jest zatrudniony w jednym lub w kilku zakładach pracy.

§ 5. 1. W zakładzie pracy, zatrudniającym dwóch lub więcej radców prawnych, radcy prawnemu koordynującemu ich pracę przysługuje dodatek w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego (§ 2 lub § 4).

2. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych wielkością komórki prawnej, zwłaszcza gdy zakres działania tej komórki obejmuje obsługę prawną kilku przedsiębiorstw lub instytucji — właściwy minister za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac może przyznać radcy prawnemu, koordynującemu pracę radców prawnych, dodatek wyższy od wymienionego w ust. 1, nie przekraczający jednak 15% wynagrodzenia zasadniczego (§ 2 lub § 4).

§ 6. 1. Radcy prawnemu przysługuje dodatkowe wynagrodzenie z tytułu zastępstwa w postępowaniu sądowym w procesach z osobami fizycznymi i z organizacjami nie będącymi organizacjami państwowymi. Wynagrodzenie to nie przysługuje w sporach ze stosunku pracy, z wyjątkiem sporów o niedobory zawinione, oraz w sporach o odszkodowanie z powodu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

2. Dodatkowe wynagrodzenie wynosi 70% przysądzonego zasadniczego wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w procesach z powództwa wytoczonego przez zakład pracy, a 100% przysądzonego zasadniczego wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w procesach wytoczonych zakładowi pracy.

3. Jeżeli w tym samym postępowaniu sądowym bierze udział kilku radców prawnych, o podzieleniu między nich dodatkowego wynagrodzenia (ust. 1) decyduje kierownik zakładu pracy zależnie od wkładu pracy radców prawnych.

4. W sprawach z powództwa zakładu pracy dodatkowe wynagrodzenie (ust. 1) wypłaca się w połowie z pierwszej wyegzekwowanej kwoty,

pozostałą zaś połowę — po wyegzekwowaniu połowy należności głównej. W sprawach z powództwa przeciwko zakładowi pracy wynagrodzenie dodatkowe wypłaca się w całości po wyegzekwowaniu kosztów od dłużnika.

5. Wysokość dodatkowych wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać w ciągu roku kalendarzowego 3-miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, pobieranego w danym zakładzie pracy.

6. Radcy prawnemu prowadzącemu proces sądowy lub arbitrażowy ze stroną mającą siedzibę za granicą, w razie uzyskania korzystnego dla zakładu pracy wyniku w procesie, przyznaje się dodatkowe wynagrodzenie w walucie polskiej w wysokości 2% wartości sporu. Dodatkowe wynagrodzenie będzie płatne w terminie 30 dni od uprawomocnienia się korzystnego dla zakładu pracy orzeczenia lub ugody. Wysokość dodatkowego wynagrodzenia nie może przekraczać 3-miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, pobieranego w danym zakładzie pracy, a łączna wysokość wynagrodzeń dodatkowych w ciągu roku kalendarzowego nie może przekraczać 6-miesięcznego wynagrodzenia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 7. 1. Radcy prawnemu, wykonującemu na podstawie umowy zlecenia doraźną usługę prawną na rzecz innego zakładu pracy, w którym nie jest on zatrudniony na podstawie umowy o pracę, przysługuje za jej wykonanie wynagrodzenie w wysokości 50% stawek, przysługujących adwokatowi za wykonanie poszczególnych czynności zawodowych. Wynagrodzenie takie przysługuje również:

1) radcy prawnemu przedsiębiorstwa zastępującemu doraźnie, na podstawie zlecenia właściwego zjednoczenia, w postępowaniu sądowym, arbitrażowym lub administracyjnym inne przedsiębiorstwo, zgrupowane w tym zjednoczeniu,

2) radcy prawnemu zjednoczenia, który na polecenie dyrektora zjednoczenia zastępuje doraźnie w postępowaniu wymienionym w pkt 1 przedsiębiorstwo zgrupowane w tym zjednoczeniu,

3) radcy prawnemu zjednoczenia wiodącego lub przedsiębiorstwa prowadzącego, który na polecenie dyrektora zjednoczenia wiodącego lub przedsiębiorstwa prowadzącego zastępuje doraźnie w postępowaniu wymienionym w pkt 1 inne przedsiębiorstwo.

2. Łączna kwota wynagrodzeń za usługi prawne, o których mowa w ust. 1, nie może przekroczyć w ciągu roku kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, przysługującego radcy prawnemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze godzin (na pełnym etacie).

3. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, płatne jest z bezosobowego funduszu płac przedsiębiorstwa, na którego rzecz doraźna usługa prawna została wykonana, przy zachowaniu obowiązujących przepisów w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac. Wypłata następuje za pośrednictwem przedsiębiorstwa lub zjednoczenia, w którym radca prawny jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę.

§ 8. 1. Wynagrodzenie zasadnicze referenta prawnego zatrudnionego w komórce prawnej kierowanej przez radcę prawnego ustala się według obowiązującej w danym zakładzie pracy tabeli płac w wysokości stawek wynagrodzenia zasadniczego przysługującego na stanowisku referenta ekonomicznego (starszego referenta w grupie zawodowej administracyjnej lub innego równorzędnego).

2. W zakładach pracy, w których nie jest zatrudniony radca prawny, wynagrodzenie referenta prawnego może być ustalone w wysokości stawek wynagrodzenia zasadniczego, przysługującego na stanowisku ekonomisty (inspektora lub innym równorzędnym).

§ 9. 1. Obowiązujące w danej branży zasady przyznawania nagród, premii, deputatów oraz szczególne przywileje branżowe (z Karty Górnika, Hutnika itp.) mają również zastosowanie do radców prawnych i referentów prawnych, zatrudnionych co najmniej w połowie wymiaru godzin pracy, obowiązującego w danym zakładzie pracy.

2. Wysokość należności i rozmiar świadczeń, o których mowa w ust. 1, zależne są od wymiaru czasu pracy w danym zakładzie pracy. Jeżeli radca prawny jest zatrudniony w kilku zakładach pracy, w których przysługują należności i świadczenia, o których mowa w ust. 1, łączna wysokość należności i rozmiar świadczeń nie mogą przekroczyć należności i świadczeń przysługujących radcy prawnemu, zatrudnionemu w pełnym wymiarze godzin pracy w macierzystym zakładzie pracy.

§ 10. Stanowiska radców prawnych i referentów prawnych, o których mowa w § 8 ust. 2, są stanowiskami samodzielnymi w rozumieniu art. 16a ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

§ 11. Osoby, które przed wejściem w życie uchwały wykonywały czynności radców prawnych i mają ukończone wyższe studia prawnicze, a nie zostały wpisane na listę radców prawnych

z powodu niezłożenia egzaminu, o którym mowa w § 19 ust. 1 uchwały nr 533 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1961 r., i zostały zatrudnione na stanowisku referenta prawnego, pobierają wynagrodzenie w dotychczasowej wysokości, jeżeli ono jest wyższe od wynagrodzenia ustalonego w § 8; wynagrodzenie to nie może jednak przekroczyć 90% wynagrodzenia zasadniczego radcy prawnego w danym zakładzie pracy.

§ 12. Upoważnia się ministrów (kierowników urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województwa) do wprowadzenia w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych odpowiednich zmian w układach zbiorowych pracy lub w przepisach, regulujących wynagrodzenie radców prawnych i referentów prawnych, stosownie do przepisów uchwały.

§ 13. Upoważnia się Ministrów:
Komunikacji — w odniesieniu do przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”,
Łączności — w odniesieniu do przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”

do dostosowania w porozumieniu z przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac wynagrodzenia radców prawnych i referentów prawnych, zatrudnionych w wymienionych przedsiębiorstwach, do zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych, ustalonych w uchwale.

§ 14. Wykonanie uchwały nie może spowodować zwiększenia planowanego na rok 1964 funduszu płac zakładu pracy.

§ 15. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i stowarzyszeniom prowadzącym działalność gospodarczą dostosowanie zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych do przepisów uchwały.

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 7 października 1963 r.

w sprawie budowy i eksploatacji kotłów parowych i wodnych, przerośnych zbiorników ciśnieniowych i wytwornic acetylenowych oraz wykonywania nad nimi dozoru technicznego.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 października 1963 r. Nr 46, poz. 257)

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 5, poz. 31) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy kotłów parowych i wodnych, przerośnych zbiorników ciśnieniowych i wytwornic acetylenowych, wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie szczegółowego określenia rodzajów urządzeń technicznych podlega-

jących dozorowi technicznemu oraz zakresu tego dozoru nad poszczególnymi urządzeniami technicznymi (Dz. U. z 1962 r. Nr 6, poz. 20), zwanych w dalszym ciągu „naczyniami ciśnieniowymi”.

2. Zespół przerośnych zbiorników ciśnieniowych mających ze sobą wspólne ścianki jest zbiornikiem złożonym i podlega jako całość przepisom rozporządzenia, jeżeli przynajmniej jeden ze zbiorników jest przerośnym zbiornikiem ciśnieniowym.

3. Rozporządzenie nie dotyczy:

1) kotłów parowych i wodnych, przenośnych zbiorników ciśnieniowych i wytwornic acetylenowych na morskich jednostkach pływających oraz produkowanych wyłącznie dla tych jednostek,

2) przenośnych zbiorników ciśnieniowych i wytwornic acetylenowych na statkach rzecznych oraz produkowanych wyłącznie dla tych statków,

3) kotłów parowozowych i kotłów ustawionych na wagonach kolejowych, z wyjątkiem przepisów § 2 w zakresie budowy tych urządzeń.

§ 2. Techniczne warunki dotyczące:

- 1) konstrukcji,
- 2) wykonania,
- 3) osprzętu,
- 4) oznaczeń,
- 5) materiałów i wyrobów hutniczych przeznaczonych do budowy i naprawy,
- 6) zakresu badań technicznych gotowych naczyń ciśnieniowych i ich elementów w zakładach wytwórczych lub naprawczych,
- 7) rodzaju dokumentacji niezbędnej do przyjęcia naczyń ciśnieniowych pod dozór i wykonywania tego dozoru,
- 8) obliczeń wytrzymałościowych oraz
- 9) dopuszczenia konstrukcji wytwornic acetylenowych

zawierają Przepisy dozoru technicznego Urzędu Dozoru Technicznego, zatwierdzone przez Ministra Górnictwa i Energetyki, zwane w dalszym ciągu „Przepisami dozoru technicznego”.

§ 3. 1. Do naczyń ciśnieniowych sprowadzanych z zagranicy stosuje się przepisy rozporządzenia dotyczące trybu postępowania w sprawie rejestracji, odbioru technicznego i dozoru technicznego oraz przepisy dozoru technicznego wymienione w § 2 dotyczące konstrukcji, osprzętu i oznaczeń.

2. Warunki dotyczące materiałów, wykonania, a w szczególności spawania, badań naczyń ciśnieniowych u wytwórcy i wypełniaczy butli acetylenowych oraz organy przeprowadzające te badania wymagają zatwierdzenia przez Urząd Dozoru Technicznego przed złożeniem zamówienia na ich dostawę. Zatwierdzenie powinno nastąpić w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty zgłoszenia wniosku przez zainteresowanego.

Rozdział 2.

Zakłady uprawnione do wykonywania i naprawy naczyń ciśnieniowych lub ich elementów przy zastosowaniu spawania.

§ 4. 1. Spawanie elementów naczyń ciśnieniowych może być wykonywane tylko przez zakłady lub osoby uprawnione do tego przez właściwy terenowo okręgowy dozór techniczny.

2. Okręgowy dozór techniczny określa zakres wydanego uprawnienia i prowadzi wykaz wydanych uprawnień.

3. Naprawa wytwornic przez spawanie może być przeprowadzona przez spawaczy posiadających książki spawaczy i po uzyskaniu przez użytkownika zezwolenia rejonowego dozoru technicznego.

§ 5. Uprawnienia do spawania może otrzymać zakład, który odpowiada następującym warunkom:

1) opanował technologię spawania naczyń ciśnieniowych lub ich elementów, które ma produkować lub naprawiać,

2) posiada zorganizowaną kontrolę techniczną nad produkcją lub naprawami przeprowadzanymi przy pomocy spawania,

3) posiada urządzenia potrzebne do produkcji lub napraw przy pomocy spawania oraz urządzenia do sprawdzania jakości wykonywanych złączy,

4) zatrudnia spawaczy posiadających odpowiednie kwalifikacje, sprawdzone przez organy dozoru technicznego.

§ 6. 1. Wszczęcie postępowania o wydanie uprawnień do spawania elementów naczyń ciśnieniowych następuje na wniosek zainteresowanego. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) instrukcję technologiczną,
- 2) instrukcję dla kontroli technicznej,
- 3) wykaz posiadanych urządzeń do produkcji i kontroli,
- 4) wykaz uprawnionych spawaczy.

2. Po otrzymaniu wniosku okręgowy dozór techniczny wyznacza rzeczoznawcę lub komisję do:

1) sprawdzenia, czy zakład posiada niezbędne urządzenia do produkcji lub napraw naczyń ciśnieniowych przy pomocy spawania i sprawdzania jakości złączy,

2) sprawdzenia kwalifikacji kierowniczego personelu kontroli technicznej kontrolującego prace spawalnicze,

3) sprawdzenia kwalifikacji spawaczy zatrudnionych przy produkcji lub naprawach naczyń ciśnieniowych,

4) przeprowadzenia kontroli wykonania i badania elementów próbnych w celu sprawdzenia, czy wykonane złącza odpowiadają wymaganiom określonym w przepisach. Rzeczoznawca (komisja) może zażądać od zakładu wykonania niezbędnych badań laboratoryjnych i przedstawienia wyników tych badań.

3. Decyzja w sprawie przyznania uprawnienia powinna być wydana przez okręgowy dozór techniczny najpóźniej w ciągu 60 dni od daty otrzymania od zakładu ubiegającego się o uprawnienie wyników badań laboratoryjnych określonych w ust. 2 pkt 4.

4. Decyzja powinna określać zakres robót, jakie zakład może wykonywać, oraz dopuszczeniowy współczynnik wytrzymałościowy złączy spawanych, którego wartość nie powinna być niższa niż 0,8.

§ 7. Zmiana zakresu uprawnienia może nastąpić na podstawie decyzji właściwego okręgowego dozoru technicznego wydanej w trybie ustalonym § 6.

§ 8. 1. Organy dozoru technicznego przeprowadzają przynajmniej jedną w roku inspekcję zakładów, które otrzymały uprawnienia do spawania naczyń ciśnieniowych lub ich elementów.

2. Inspekcję przeprowadza się w obecności osoby odpowiedzialnej za produkcję lub naprawę

oraz kierownika zakładowej kontroli technicznej lub osób przez nich wyznaczonych.

3. Inspekcja ma na celu sprawdzenie zgodności produkcji lub naprawy z warunkami uprawnień, a w szczególności w zakresie:

- 1) wykonywania spawania,
- 2) stosowanych materiałów,
- 3) prawidłowości badań,
- 4) umieszczania na elementach przepisowych oznaczeń i cech,
- 5) wystawiania poświadczeń przez kontrolę techniczną zakładu,

6) wykonania poleceń lub wskazań ustalonych w wyniku przeprowadzonych uprzednio inspekcji.

4. Jeden egzemplarz protokołu z przeprowadzonej inspekcji doręcza się kierownikowi zakładu.

§ 9. W razie stwierdzenia w czasie kontroli uchybień okręgowy dozór techniczny wydaje kierownikowi zakładu zarządzenia pokontrolne.

§ 10. 1. Okręgowy dozór techniczny może zawiesić lub cofnąć wydane uprawnienie w przypadku:

- 1) utraty przez zakład warunków będących podstawą wydania uprawnienia,
- 2) stwierdzenia poważnych uchybień w produkcji lub naprawach naczyń ciśnieniowych lub ich elementów,
- 3) stwierdzenia niewykonania zarządzeń pokontrolnych.

2. Zawieszając uprawnienia zakładu do spawania okręgowy dozór techniczny wyznacza termin do usunięcia braków lub uchybień pod rygorem cofnięcia tego uprawnienia lub ograniczenia jego zakresu.

Rozdział 3.

Dokumentacja techniczna wystawiana przez wytwórcę.

§ 11. 1. Poświadczeniem prawidłowego wykonania i zbadania naczynia ciśnieniowego lub elementu naczynia ciśnieniowego jest wystawione przez wytwórcę „poświadczenie wykonania i zbadania” oraz cecha kontroli technicznej wybita na łbie lewego nita-wkręta lub na lewym nalutowanym krążku tabliczki fabrycznej, jak również na poszczególnych elementach naczynia ciśnieniowego.

2. Jeżeli przenośny zbiornik ciśnieniowy nie jest zaopatrzony w tabliczkę fabryczną, to dla butli kontrola techniczna wybija swoją cechę w miejscu ustalonym przepisami dozoru technicznego, a dla innych zbiorników przenośnych w miejscu uzgodnionym z właściwym okręgowym dozorem technicznym.

3. Do poświadczenia należy dołączyć dokumentację techniczną zawierającą dane konstrukcyjne i materiałowo-wytrzymałościowe naczyń ciśnieniowych oraz dotyczące ich wykonania, zbadania i osprzętu.

4. W razie przeprowadzania odbioru technicznego partiami u wytwórcy wystawia się zbiorcze poświadczenie, a okręgowy dozór techniczny może wyrazić zgodę na uproszczenie dokumentacji, o której mowa w ust. 3.

5. Wzory poświadczeń ustala Urząd Dozoru Technicznego.

Rozdział 4.

Tryb postępowania przy rejestracji, odbiorze technicznym i dozorcze.

§ 12. 1. Obowiązek zgłoszenia kotłów parowych i wodnych do rejestracji i odbioru technicznego — z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 2 — ciąży na użytkowniku.

2. Użytkownik zwolniony jest od obowiązku zgłoszenia do rejestracji kotłów parowych i wodnych podlegających ograniczonemu dozorowi, jeżeli zostały one zgłoszone do rejestracji w trybie ust. 3.

3. Niezależnie od obowiązku zgłoszenia kotłów parowych i wodnych do rejestracji przez użytkownika, obowiązek zgłoszenia do rejestracji kotłów parowych ruchowych lub przenośnych i wodnych opuszczających zakład w stanie kompletnym i całkowicie wyposażonym w osprzęt ciąży także na wytwórcy.

4. W uzasadnionych przypadkach na wniosek użytkownika uzgodniony uprzednio z wytwórcą lub na wniosek wytwórcy rejonowy dozór techniczny może przeprowadzić badanie budowy kotła parowego lub wodnego u wytwórcy.

5. Obowiązek zgłoszenia przenośnych zbiorników ciśnieniowych do rejestracji i odbioru technicznego ciąży na wytwórcy lub właścicielu zbiornika. Wytwórca zgłasza rejonowemu dozorowi technicznemu do rejestracji i odbioru technicznego zbiorniki, opuszczające zakład w stanie kompletnym i całkowicie wyposażone w osprzęt. Wymaganie co do kompletności osprzętu nie obejmuje zaworów zaporowych.

6. Obowiązek zgłoszenia wytwornic acetylenowych do rejestracji i odbioru technicznego ciąży na wytwórcy lub użytkowniku wytwornicy. Wytwórca zgłasza rejonowemu dozorowi technicznemu do rejestracji i odbioru technicznego wytwornice opuszczające zakład w stanie kompletnym i całkowicie wyposażone w osprzęt. Bezpieczniki acetylenowe i zawory bezpieczeństwa oraz — za zgodą okręgowego dozoru technicznego — poszczególne elementy wytwornic stałych mogą być zgłaszane oddzielnie.

§ 13. Do zgłoszenia należy dołączyć dokumentację techniczną, o której mowa w § 11, uzupełnioną, jeżeli rejonowy dozór techniczny uzna za konieczne, dokumentacją zawierającą dane naczynia ciśnieniowego dotyczące jego usytuowania i połączenia go z innymi urządzeniami.

§ 14. 1. Rejonowy dozór techniczny obowiązany jest dokonać rejestracji naczynia ciśnieniowego niezwłocznie po otrzymaniu kompletu dokumentów określonych w § 13 oraz uzgodnić z wnioskodawcą w ciągu 14 dni od dnia otrzymania kompletu tych dokumentów terminy przeprowadzenia odbioru technicznego.

2. Wzory rejestrów dla naczyń ciśnieniowych ustala Urząd Dozoru Technicznego.

§ 15. Odbiór techniczny naczynia ciśnieniowego polega na przeprowadzeniu badań sprawdzających zgodność wykonania naczynia z przedłożoną dokumentacją i prawidłowość jego budowy

w warunkach gotowości do pracy oraz w czasie pracy. Odbiór techniczny naczynia ciśnieniowego przeprowadza rejonowy dozór techniczny w zakresie określonym w Przepisach dozoru technicznego.

§ 16. 1. Rejonowy dozór techniczny wystawia poświadczenia o wyniku badań, o których mowa w § 15, oraz sporządza protokół odbioru technicznego kotłów parowych i wodnych.

2. Dla naczyń produkowanych seryjnie mogą być wystawione zbiorcze poświadczenia i protokoły.

3. Po przeprowadzeniu odbioru technicznego naczynia ciśnieniowego wydaje się decyzję w przedmiocie dopuszczenia go do ruchu.

4. Decyzję i protokół sporządza się w dwóch egzemplarzach, a w razie odbioru technicznego u wytwórcy — w trzech egzemplarzach.

5. Naczynie ciśnieniowe może być użytkowane tylko na podstawie decyzji o dopuszczeniu go do ruchu, wydanej przez rejonowy dozór techniczny.

6. Wzory poświadczeń dla kotłów parowych i wodnych, a także protokołów książki rewizyjnej ustala Urząd Dozoru Technicznego.

§ 17. Naczynia ciśnieniowe, z wyjątkiem zbiorników przenośnych, których odbiór techniczny lub badanie budowy odbyło się u wytwórcy (§ 12 ust. 3, 4 i 6), powinny być przez użytkownika zgłoszone pod dozór w trybie § 13, przy czym czynności odbioru technicznego u użytkownika ulegają ograniczeniu w zakresie ustalonym przez rejonowy dozór techniczny.

§ 18. 1. Ponownej rejestracji, z wyjątkiem przenośnych zbiorników ciśnieniowych, podlegają naczynia ciśnieniowe:

- 1) po przebudowie,
- 2) stałe i ruchome — w razie zmiany miejsca ich ustawienia.

Przepisy §§ 13—17 mają odpowiednie zastosowanie.

2. W razie zmiany użytkownika naczynie ciśnieniowe będące pod dozorem, z wyjątkiem przenośnych zbiorników ciśnieniowych, powinno być zgłoszone we właściwym rejonowym dozorcze technicznym do przerejestrowania.

§ 19. 1. Naczynia ciśnieniowe podlegające stałemu dozorowi, na których użytkowanie wydano zezwolenie, podlegają badaniom zwyczajnym i nadzwyczajnym przeprowadzanym przez rejonowy dozór techniczny.

2. Zakres i terminy zwyczajnego i nadzwyczajnego badania naczynia ciśnieniowego określają Przepisy dozoru technicznego.

§ 20. 1. Naczynia ciśnieniowe, które mają być poddane badaniom, powinny być przez użytkowników przygotowane do badań w sposób określony przez rejonowy dozór techniczny.

2. Data przeprowadzenia przypadających badań naczyń ciśnieniowych powinna być przez użytkownika uzgodniona z rejonowym dozorem technicznym co najmniej na 14 dni przed terminem badania.

3. Rewizję zewnętrzną przeprowadza się bez uprzedniego uzgodnienia terminu.

4. Użytkownik naczynia ciśnieniowego obowiązany jest do udzielenia rejonowemu dozorcze technicznemu niezbędnej pomocy przy przeprowadzaniu badań.

§ 21. 1. Na podstawie przeprowadzonych badań rejonowy dozór techniczny wydaje decyzję co do dalszego użytkowania naczynia ciśnieniowego. Decyzja zawierająca zezwolenie na dalsze użytkowanie powinna określać termin następnego badania. W razie stwierdzenia obniżenia wytrzymałości naczynia ciśnieniowego rejonowy dozór techniczny może określić w decyzji dopuszczenie go do użytkowania przy obniżonych parametrach lub skrócić termin następnego badania albo ustalić obydwa warunki.

2. Jeżeli badanie naczynia ciśnieniowego wykáže, że stan jego grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem, rejonowy dozór techniczny powinien zarządzić natychmiastowe zaniechanie użytkowania tego naczynia.

3. Decyzję w przedmiocie użytkowania naczynia ciśnieniowego, przyczyny obniżenia dopuszczonych parametrów lub zakazu użytkowania naczynia wpisuje się do książki rewizyjnej naczynia ciśnieniowego lub do poświadczenia badania.

Rozdział 5.

Tryb postępowania przy uznawaniu i dopuszczaniu naczyń ciśnieniowych do ruchu i obrotu jako typowych.

§ 22. Uznawanie i dopuszczanie naczyń ciśnieniowych do ruchu i obrotu jako typowych należy do okręgowego dozoru technicznego.

§ 23. 1. Wszczęcie postępowania o uznanie i dopuszczenie naczyń ciśnieniowych do ruchu i obrotu jako typowych następuje na wniosek wytwórcy.

2. Do wniosku należy dołączyć dokumentację techniczną zawierającą dane konstrukcyjne, materiałowo-wytrzymałościowe naczynia ciśnieniowego oraz dotyczące jego wykonania, wyposażenia go w osprzęt, usytuowania i połączenia z innymi urządzeniami.

§ 24. Badania prototypów obejmują sprawdzenie zgodności jego wykonania z przedłożoną dokumentacją, prawidłowość jego budowy w warunkach gotowości do pracy i w czasie pracy, a w razie potrzeby badania specjalne.

§ 25. 1. Wytwórca obowiązany jest zapewnić organom dozoru technicznego urzędnika, przyrządy i środki pomocnicze niezbędne do przeprowadzenia badań prototypów oraz odpowiednie miejsce do badań.

2. Prototypy naczyń ciśnieniowych powinny być przez wnioskodawcę przygotowane do badań w sposób określony przez rzeczoznawcę lub komisję wyznaczoną przez organ dozoru technicznego.

3. Wnioskodawca obowiązany jest do udzielenia rzeczoznawcy lub komisji pomocy przy przeprowadzaniu badań.

§ 26. 1. Decyzja w sprawie uznania i dopuszczenia naczyń ciśnieniowych do ruchu i obrotu jako typowych powinna być wydana przez okręgowy dozór techniczny najpóźniej w ciągu 60 dni od dnia otrzymania wniosku wytwórcy.

2. Okręgowy dozór techniczny może zawiesić lub cofnąć decyzję o uznaniu i dopuszczeniu naczyń ciśnieniowych do ruchu i obrotu jako typowych w razie:

1) stwierdzenia w czasie eksploatacji, że konstrukcja lub wykonanie nie jest zgodne z warunkami uznania i dopuszczenia lub że wykazuje wady grożące niebezpieczeństwem,

2) stwierdzenia, że zakład produkujący nie przestrzega warunków uznania i dopuszczenia.

§ 27. Każde naczynie ciśnieniowe wykonane przez zakład na podstawie uznania i dopuszczenia do ruchu i obrotu jako typowe powinno być zbadane i odebrane przez kontrolę techniczną wytwórcy zgodnie z wymaganiami rozporządzenia, z tym że poświadczenie wykonania i zbadania oraz dokumentacja techniczna powinny być przechowywane w aktach kontroli technicznej wytwórcy i przedkładane organom dozoru technicznego na każde ich żądanie.

§ 28. 1. Każde naczynie ciśnieniowe uznane i dopuszczone do ruchu i obrotu jako typowe powinno być dostarczane dystrybutorowi lub użytkownikowi z trwałym znakiem umieszczonym na tabliczce fabrycznej, stwierdzającym uznanie i dopuszczenie do ruchu i obrotu wraz z:

1) instrukcją montażową naczynia ciśnieniowego w miejscu użytkowania, jeżeli okręgowy dozór techniczny uzna taką instrukcję za konieczną,

2) instrukcją użytkowania naczynia ciśnieniowego.

2. Wzory znaków stwierdzających uznanie i dopuszczenie do eksploatacji ustala Urząd Dozoru Technicznego.

Rozdział 6.

Eksploatacja naczyń ciśnieniowych.

§ 29. Do obsługi naczyń ciśnieniowych użytkownik może dopuścić osoby, które przeszły przeszkolenie i posiadają niezbędne wiadomości teoretyczne i praktyczne związane z obsługą tych naczyń ciśnieniowych i bezpieczeństwem pracy.

§ 30. 1. Kocioł parowy lub wodny powinien być eksploatowany zgodnie z instrukcją eksploatacyjną opracowaną przez projektanta, wytwórcę lub użytkownika. Instrukcja powinna zawierać przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy oraz znajdować się w pobliżu kotła parowego lub wodnego w miejscu dostępnym dla obsługi. W razie przeniesienia lub przebudowy kotła parowego lub wodnego albo zmiany wyposażenia wpływającego na sposób jego eksploatacji należy opracować nową instrukcję eksploatacyjną.

2. Przenośny zbiornik ciśnieniowy powinien być eksploatowany zgodnie z obowiązującymi przepisami i z opracowaną w miarę potrzeby dla niego instrukcją.

3. Wytwornica acetylenowa powinna być eksploatowana zgodnie z instrukcją eksploatacyjną dostarczoną przez wytwórcę. Instrukcja ta powinna być wywieszona w pomieszczeniu, w którym znajduje się wytwornica stała, a jeśli chodzi o wytwornice przenośne — powinna znajdować się w pobliżu wytwornicy w miejscu dostępnym dla obsługującego.

§ 31. 1. Naprawa ścianek naczynia ciśnieniowego lub wymiana jego części składowych może być przeprowadzana dopiero po otrzymaniu zezwolenia rejonowego dozoru technicznego.

2. W odniesieniu do zbiorników przenośnych wymagane ust. 1 nie dotyczy wymiany zaworów lub ich elementów.

§ 32. Użytkownikowi nie wolno zmieniać ustalonych przez rejonowy dozór techniczny nastawień urządzeń zabezpieczających przed wzrostem ciśnienia oraz połączeń tych urządzeń z naczyniami ciśnieniowymi.

§ 33. 1. Wymiana całych urządzeń lub ich części może być przeprowadzana tylko za uprzednim zezwoleniem rejonowego dozoru technicznego.

2. Wymiana osprzętu wytwornicy acetylenowej może być dokonana przez użytkownika bez zezwolenia rejonowego dozoru technicznego, jeżeli osprzęt ten odpowiada wymaganiom Przepisów dozoru technicznego.

§ 34. O każdej awarii, niebezpiecznym uszkodzeniu naczynia ciśnieniowego oraz wypadkach związanych z eksploatacją tego naczynia ciśnieniowego użytkownik powinien powiadomić właściwy organ dozoru technicznego.

Rozdział 7.

Zezwolenia na odstępstwa od wymagań.

§ 35. W wyjątkowych wypadkach uzasadnionych względami technicznymi dyrektor Urzędu Dozoru Technicznego może zezwolić na odstępstwa od wymagań ustalonych w rozporządzeniu i Przepisach dozoru technicznego.

§ 36. Decyzję o dopuszczeniu odstępstwa wydaje dyrektor Urzędu Dozoru Technicznego na wniosek zainteresowanego zakładu po wysłuchaniu opinii Rady Dozoru Technicznego.

§ 37. Wniosek o dopuszczenie odstępstwa powinien wskazywać powody niemożności stosowania wymagań rozporządzenia oraz zawierać uzasadnienie celowości odstępstwa, stwierdzenie zachowania bezpieczeństwa użytkowania naczynia ciśnieniowego po zastosowaniu odstępstwa oraz niezbędną dokumentację techniczną i obliczeniową.

§ 38. Decyzja w sprawie dopuszczenia odstępstwa jest ostateczna.

§ 39. Przepisy §§ 35—38 mają zastosowanie również do naczyń ciśnieniowych sprowadzanych z zagranicy.

Rozdział 8.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 40. 1. Jeżeli użytkownik naczynia ciśnieniowego, z wyjątkiem wytwornicy acetylenowej, zaprojektowanego lub zbudowanego przed dniem wejścia w życie rozporządzenia nie posiada poświadczenia wykonania i zbadania tego naczynia oraz dokumentów wymienionych w § 11 ust. 1, 2 i 3, naczynie ciśnieniowe powinno być poddane w ramach odbioru technicznego badaniu budowy w zakresie ustalonym przez właściwy rejonowy dozór techniczny.

2. Dla naczyń ciśnieniowych wymienionych w ust. 1 okręgowy dozór techniczny może udzielić

odstępstw od wymagań budowy ustalonych w rozporządzeniu i Przepisach dozoru technicznego.

3. Dla kotłów wodnych o nadciśnieniu obliczeniowym nie przekraczającym 20 at oraz wysokociśnieniowych kotłów parowych o nadciśnieniu obliczeniowym nie przekraczającym 20 at i temperaturze obliczeniowej nie przekraczającej 200°C, zbudowanych ze stali węglowej lub staliwa węglowego, użytkowanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, których wiek nie przekracza 45 lat, a dla nieznanego wieku budowy, których czas eksploatacji nie przekracza 30 lat, wystarczające jest badanie budowy (ust. 1) w następującym zakresie:

1) rewizja wewnętrzna kotła,

2) obustronne oględziny złączy spawanych, jeżeli złącza są dostępne do takich oględzin, lub jednostronne oględziny uzupełnione wyrównanym badaniem spoin co najmniej sposobem nawiercania,

3) oględziny złączy nitowych.

4. Dla kotłów wodnych o nadciśnieniu obliczeniowym nie przekraczającym 20 at oraz wysokociśnieniowych kotłów parowych o nadciśnieniu obliczeniowym nie przekraczającym 20 at i temperaturze obliczeniowej nie przekraczającej 200°C zbudowanych z żeliwa, użytkowanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, wystarczające jest badanie budowy (ust. 1) ograniczone do rewizji wewnętrznej kotła.

5. Wytwornice zgłoszone do rejestracji, wyprodukowane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, posiadające konstrukcję nie dopuszczoną do stosowania, podlegają odbiorowi technicznemu, którego zakres łącznie z niezbędną dokumentacją ustala okręgowy dozór techniczny.

§ 41. Naczynia ciśnieniowe nie będące pod dozorem, oddane do użytku po dniu 9 maja 1961 r., ale przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, powinny być zgłoszone do rejestracji i odbioru technicznego w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 42. 1. Przepisy §§ 12 do 28 rozporządzenia nie mają zastosowania do naczyń ciśnieniowych:

1) zainstalowanych na taborze kolejowym kolei użytku niepublicznego, z wyjątkiem naczyń ciśnieniowych zainstalowanych na taborze kolei górniczych i piaskowych,

2) eksploatowanych przez przedsiębiorstwo Polskie Koleje Państwowe oraz przez podległe Ministrowi Komunikacji przedsiębiorstwa stanowiące zaplecze techniczne kolei i przedsiębiorstwa robót kolejowych.

2. Przepisy §§ 4 do 10 rozporządzenia nie mają zastosowania do przedsiębiorstw wymienionych w ust. 1 pkt 2.

§ 43. Tracą moc:

1) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 listopada 1921 r. w przedmiocie przepisów o budowie, ustawianiu i dozorze kotłów parowych, używanych na lądzie (Dz. U. z 1921 r. Nr 103, poz. 744, z 1923 r. Nr 36, poz. 244, z 1924 r. Nr 95, poz. 892, z 1930 r. Nr 91, poz. 713 i 714 i z 1937 r. Nr 65, poz. 499),

2) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1921 r. w przedmiocie wydawania pozwoleń na ustawianie, przenoszenie i używanie kotłów parowych (Dz. U. z 1921 r. Nr 103, poz. 747, z 1922 r. Nr 55, poz. 501 i z 1923 r. Nr 14, poz. 97),

3) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 marca 1923 r. w przedmiocie przepisów dla obsługujących kotły parowe (Dz. U. Nr 53, poz. 370),

4) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 czerwca 1923 r. w przedmiocie egzaminowania obsługujących kotły parowe (Dz. U. Nr 61, poz. 454),

5) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1937 r. w sprawie przepisów o materiałach kotłowych oraz o budowie kotłów parowych (Dz. U. Nr 65, poz. 499),

6) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 maja 1938 r. o budowie i stanie technicznym przenośnych zbiorników do gazów sprężonych, skroplonych i rozpuszczonych pod ciśnieniem (Dz. U. Nr 39, poz. 329),

7) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1934 r. o budowie i stanie technicznym wytwornic acetylenowych (Dz. U. Nr 79, poz. 741),

8) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 września 1934 r. o ustawianiu, używaniu i obsłudze wytwornic acetylenowych (Dz. U. Nr 99, poz. 903) w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem,

9) instrukcja Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 września 1934 r. w sprawie badania przez rzeczoznawców wniosków o dopuszczenie do użytku konstrukcji wytwornic acetylenowych i urządzeń zabezpieczających (Monitor Polski Nr 208, poz. 276).

§ 44. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy rozdziału 2 wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Mitreğa*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 7 października 1963 r.

w sprawie budowy i eksploatacji dźwignic oraz wykonywania dozoru technicznego nad tymi dźwignicami.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 października 1963 r. Nr 46, poz. 258)

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 5, poz. 31) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy dźwignic wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie szczegółowego określenia rodzajów urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu oraz zakresu tego dozoru nad poszczególnymi urządzeniami technicznymi (Dz. U. z 1962 r. Nr 6, poz. 20), z wyjątkiem dźwignic portowych, dźwignic na morskich jednostkach pływających i na statkach rzecznych oraz wyciągów statków służących do podnoszenia obiektów pływających.

§ 2. Techniczne warunki dotyczące:

- 1) konstrukcji,
- 2) wykonania,
- 3) wyposażenia elektrycznego, mechanicznego i hydraulicznego,
- 4) oznaczeń,
- 5) zakresu badań technicznych dźwignic i ich elementów w zakładach wytwórczych lub naprawczych,
- 6) materiałów i wyrobów hutniczych przeznaczonych do budowy i naprawy nośnych elementów dźwignicowych,
- 7) rodzaju dokumentacji niezbędnej do przyjęcia dźwignic pod dozór i wykonywania tego dozoru,
- 8) obliczeń wytrzymałościowych oraz
- 9) układów sterowniczych

zawierają Przepisy dozoru technicznego Urzędu Dozoru Technicznego, zatwierdzone przez Ministra Górnictwa i Energetyki, zwane w dalszym ciągu „Przepisami dozoru technicznego”.

§ 3. 1. Do dźwignic sprowadzanych z zagranicy stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące trybu postępowania w sprawie rejestracji, odbioru technicznego i dozoru technicznego oraz Przepisy dozoru technicznego wymienione w § 2, dotyczące konstrukcji, wyposażenia elektrycznego, mechanicznego i hydraulicznego oraz oznaczeń.

2. Warunki dotyczące materiałów i wykonania, a w szczególności spawania i badań dźwignic u wytwórcy, oraz organy przeprowadzające te badania wymagają zatwierdzenia przez Urząd Dozoru Technicznego przed złożeniem zamówienia na ich dostawę. Zatwierdzenie powinno nastąpić w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty zgłoszenia wniosku przez zainteresowanego.

Rozdział 2.

Zakłady uprawnione do wykonywania i naprawy dźwignic lub ich elementów nośnych przy zastosowaniu spawania.

§ 4. 1. Spawanie nośnych elementów dźwignicowych może być wykonywane tylko przez zakłady lub osoby uprawnione do tego przez właściwy terenowo okręgowy dozór techniczny.

2. Okręgowy dozór techniczny określa zakres wydanego uprawnienia i prowadzi wykaz wydanych uprawnień.

§ 5. Uprawnienia do spawania może otrzymać zakład, który odpowiada następującym warunkom:

- 1) opanował technologię spawania nośnych elementów dźwignicowych, które ma produkować lub naprawiać,
- 2) posiada zorganizowaną kontrolę techniczną nad produkcją lub naprawami przeprowadzanymi przy pomocy spawania,
- 3) posiada urządzenia potrzebne do produkcji lub napraw przy pomocy spawania oraz urządzenia do sprawdzania jakości wykonywanych złącz,
- 4) zatrudnia spawaczy posiadających odpowiednie kwalifikacje, sprawdzone przez organy dozoru technicznego.

§ 6. 1. Wszczęcie postępowania o wydanie uprawnień do spawania nośnych elementów dźwignicowych następuje na wniosek zainteresowanego. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) instrukcję technologiczną,
- 2) instrukcję kontroli technicznej,
- 3) wykaz posiadanych urządzeń do produkcji i kontroli,
- 4) wykaz uprawnionych spawaczy.

2. Po otrzymaniu wniosku okręgowy dozór techniczny wyznacza rzeczoznawcę lub komisję do:

- 1) sprawdzenia, czy zakład posiada niezbędne urządzenia do produkcji lub napraw nośnych elementów dźwignicowych za pomocą spawania i sprawdzania jakości złącz,
- 2) sprawdzenia kwalifikacji kierowniczego personelu kontroli technicznej kontrolującego prace spawalnicze,
- 3) sprawdzenia kwalifikacji spawaczy zatrudnionych przy produkcji lub naprawach dźwignic,
- 4) przeprowadzenia kontroli wykonania i badania elementów próbnych w celu sprawdzenia, czy złącza odpowiadają wymaganiom określonym w przepisach. Rzeczoznawca (komisja) może żądać od zakładu wykonania niezbędnych badań laboratoryjnych i przedstawienia wyników tych badań.

3. Decyzja w sprawie przyznawania uprawnień powinna być wydana przez okręgowy dozór techniczny najpóźniej w ciągu 60 dni od daty otrzymania od zakładu ubiegającego się o uprawnienia wyników badań laboratoryjnych określonych w ust. 2 pkt 4.

4. Decyzja powinna określać zakres robót, jakie zakład może wykonywać.

§ 7. Zmiana zakresu uprawnienia może nastąpić na podstawie decyzji właściwego okręgowego dozoru technicznego wydanej w trybie ustalonym w § 6.

§ 8. 1. Organy dozoru technicznego przeprowadzają przynajmniej jedną w roku inspekcję zakładów, które otrzymały uprawnienia do spawania nośnych elementów dźwignicowych.

2. Inspekcję przeprowadza się w obecności osoby odpowiedzialnej za produkcję lub naprawy oraz kierownika zakładowej kontroli technicznej lub osób przez nich wyznaczonych.

3. Inspekcja ma na celu sprawdzenie zgodności produkcji lub naprawy z warunkami uprawnienia, a w szczególności w zakresie:

- 1) wykonywania spawania,
- 2) stosowania materiałów,
- 3) prawidłowości badań,
- 4) umieszczenia na elementach przepisowych oznaczeń i cech,
- 5) wystawiania poświadczeń przez kontrolę techniczną zakładu,
- 6) wykonania poleceń lub wskazań ustalonych w wyniku przeprowadzonych uprzednio inspekcji.

4. Jeden egzemplarz protokołu z przeprowadzonej inspekcji doręcza się kierownikowi zakładu.

§ 9. W razie stwierdzenia w czasie kontroli uchybień okręgowy dozór techniczny wydaje kierownikowi zakładu zarządzenia pokontrolne.

§ 10. 1. Okręgowy dozór techniczny może zawiesić lub cofnąć wydane uprawnienie w razie:

- 1) utraty przez zakład warunków będących podstawą wydania uprawnienia,
- 2) stwierdzenia poważnych uchybień w produkcji lub naprawach nośnych elementów dźwignicowych,
- 3) stwierdzenia niewykonania zarządzeń pokontrolnych.

2. Zawieszając uprawnienia zakładu do spawania okręgowy dozór techniczny wyznacza termin do usunięcia braków lub uchybień pod rygorem cofnięcia tego uprawnienia lub ograniczenia jego zakresu.

Rozdział 3.

Dokumentacja techniczna wystawiana przez wytwórcę dźwignicy lub zakład montażowy.

§ 11. 1. Poświadczeniem prawidłowego wykonania i zbadania dźwignicy lub jej elementu jest wystawione przez wytwórcę lub zakład montażowy „Poświadczenie wykonania i zbadania”.

2. Do poświadczenia należy dołączyć dokumentację techniczną zawierającą dane konstrukcyjne i materiałowo-wytrzymałościowe nośnych elementów dźwignicy, jak również dotyczące jej

wykonania, zbadania, wyposażenia elektrycznego, mechanicznego i hydraulicznego oraz układów sterowniczych.

3. Wzory poświadczeń, wykazów oraz schematów układów sterowniczych ustala Urząd Dozoru Technicznego.

Rozdział 4.

Tryb postępowania przy rejestracji, odbiorze technicznym i dozorcze.

§ 12. 1. Obowiązek zgłoszenia dźwignicy do rejestracji i odbioru technicznego ciąży na użytkowniku lub inwestorze.

2. Niezależnie od obowiązku zgłoszenia dźwignicy do rejestracji przez użytkownika, obowiązek zgłoszenia do rejestracji dźwignic opuszczających zakład w stanie kompletnym i całkowicie wyposażonym do pracy ciąży także na wytwórcy, z tym że w uzasadnionych przypadkach okręgowy dozór techniczny może wyrazić zgodę na nie rejestrowanie przez wytwórcę dźwignic przenośnych.

3. W uzasadnionych przypadkach na wniosek użytkownika uzgodniony uprzednio z wytwórcą lub na wniosek wytwórcy rejonowy dozór techniczny może przeprowadzić badania budowy dźwignicy u wytwórcy.

§ 13. Do zgłoszenia należy dołączyć dokumentację techniczną, wymienioną w § 11, uzupełnioną dokumentacją zawierającą dane dotyczące użytkowania dźwignicy i stanu instalacji elektrycznej.

§ 14. 1. Rejonowy dozór techniczny obowiązany jest dokonać rejestracji dźwignicy niezwłocznie po otrzymaniu kompletu dokumentów określonych w § 13 oraz uzgodnić z wnioskodawcą w ciągu 14 dni od dnia otrzymania kompletu tych dokumentów terminy przeprowadzenia odbioru technicznego.

2. Wzory rejestrów dźwignic ustala Urząd Dozoru Technicznego.

§ 15. Odbiór techniczny polega na przeprowadzeniu badań sprawdzających zgodność wykonania dźwignicy z przedłożoną dokumentacją i prawidłowość jej budowy w warunkach gotowości do pracy oraz w czasie pracy. Odbiór techniczny dźwignicy przeprowadza rejonowy dozór techniczny w zakresie określonym w Przepisach dozoru technicznego.

§ 16. 1. W razie pomyślnych wyników badań, o których mowa w § 15, rejonowy dozór techniczny wystawia poświadczenie oraz sporządza protokół odbioru technicznego.

2. Po przeprowadzeniu odbioru technicznego dźwignicy, którego wyniki ujęte są w protokole, wydaje się decyzję co do dopuszczenia dźwignicy do eksploatacji.

3. Decyzję i protokół sporządza się w dwóch egzemplarzach.

4. Dźwignica może być użytkowana tylko na podstawie decyzji o dopuszczeniu jej do eksploatacji, wydanej przez rejonowy dozór techniczny.

5. Wzory poświadczeń, protokołów i książki rewizyjnej ustala Urząd Dozoru Technicznego.

§ 17. Dźwignice, których odbiór techniczny lub badanie budowy odbyło się u wytwórcy (§ 12 ust. 2 i 3), powinny być przez użytkownika zgłoszone pod dozór w trybie § 13, przy czym czynności odbioru technicznego u użytkownika ulegają ograniczeniu w zakresie ustalonym przez rejonowy dozór techniczny.

§ 18. 1. Ponownej rejestracji podlegają dźwignice:

- 1) po przebudowie,
- 2) w razie zmiany miejsca ustawienia dźwignicy stałej.

Przepisy §§ 12 do 17 mają odpowiednie zastosowanie.

2. W razie zmiany użytkownika dźwignica będąca pod dozorem powinna być zgłoszona we właściwym rejonowym dozorem technicznym do prze rejestracji.

§ 19. Dźwignice podlegające stałemu dozorowi, na których użytkowanie wydano zezwolenie, podlegają badaniom zwyczajnym i nadzwyczajnym przeprowadzanym przez rejonowy dozór techniczny.

§ 20. Zakres i terminy badania zwyczajnego i nadzwyczajnego dźwignicy określają Przepisy dozoru technicznego.

§ 21. 1. Dźwignica, która ma być poddana badaniom, powinna być przez użytkownika przygotowana do badań w sposób określony przez rejonowy dozór techniczny.

2. Data przeprowadzenia rewizji całkowitej lub częściowej powinna być przez użytkownika uzgodniona z rejonowym dozorem technicznym co najmniej na 14 dni przed terminem badania.

3. Rewizję doraźną przeprowadza się bez uprzedniego uzgodnienia terminu.

4. Użytkownik dźwignicy obowiązany jest do udzielenia niezbędnej pomocy przy przeprowadzaniu badań.

§ 22. 1. Na podstawie przeprowadzonych badań rejon wydaje decyzję co do dalszego użytkowania dźwignicy. Decyzja zawierająca zezwolenie na dalsze użytkowanie powinna określać termin następnego badania. W razie stwierdzenia obniżenia wytrzymałości dźwignicy rejonowy dozór techniczny może określić w decyzji dopuszczenie jej do użytkowania przy obniżonym udźwigu lub skrócić termin następnego badania albo zastosować obydwaj warunki. Obniżenie udźwigu żurawi może nastąpić również w przypadkach stwierdzenia niedostatecznego współczynnika ich stateczności.

2. Jeżeli badanie dźwignicy wykaże, że stan jej grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem, rejonowy dozór techniczny powinien zarządzić natychmiastowe zaniechanie użytkowania dźwignicy.

3. Decyzję w przedmiocie użytkowania dźwignicy, przyczyny obniżenia dopuszczonego udźwigu lub zakazu użytkowania dźwignicy wpisuje się do książki rewizyjnej dźwignicy.

Rozdział 5.

Eksplatacja dźwignic.

§ 23. Do obsługi dźwignic użytkownik może dopuścić osoby, które przeszły przeszkolenie i po-

siadają niezbędne wiadomości teoretyczne i praktyczne, związane z obsługą dźwignic i bezpieczeństwem pracy.

§ 24. Dźwignica powinna być eksploatowana zgodnie z instrukcją eksploatacyjną opracowaną przez projektanta, wytwórcę lub użytkownika. Instrukcja powinna zawierać przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy i znajdować się w pobliżu dźwignicy, w miejscu dostępnym dla obsługi. W razie przebudowy lub zmiany systemu sterowania lub zmiany wyposażenia wpływającego na sposób jej eksploatacji należy opracować nową instrukcję eksploatacyjną.

§ 25. Naprawa elementów nośnych dźwignicy przy pomocy spawania, zgrzewania lub nitowania oraz wymiana składowych części konstrukcji nośnej, jak również wymiana wciągarek, zbloczy, zawiesi haka dźwignicy, bębnow i haków może być przeprowadzana tylko za zezwoleniem rejonowego dozoru technicznego. Zezwolenia wymaga także wprowadzenie zmian w konstrukcji dźwignicy, układach kinematycznych i sterowniczych, z wyjątkiem wymiany aparatów elektrycznych na aparaty identycznej konstrukcji.

§ 26. Użytkownikowi nie wolno zmieniać ustalonych przez rejonowy dozór techniczny urządzeń zabezpieczających eksploatację dźwignicy.

§ 27. O każdej awarii, niebezpiecznym uszkodzeniu dźwignicy oraz o wypadkach związanych z eksploatacją dźwignicy użytkownik powinien powiadomić właściwy organ dozoru technicznego.

Rozdział 6.

Zezwolenia na odstępstwa od wymagań.

§ 28. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych względami technicznymi dyrektor Urzędu Dozoru Technicznego może zezwolić na odstępstwa od wymagań ustalonych w rozporządzeniu i Przepisach dozoru technicznego.

§ 29. Decyzję o dopuszczeniu odstępstwa wydaje dyrektor Urzędu Dozoru Technicznego na wniosek zainteresowanego zakładu, po wysłuchaniu opinii Rady Dozoru Technicznego.

§ 30. Wniosek o dopuszczenie odstępstwa powinien wskazywać powody niemożności stosowania ustalonych wymagań oraz zawierać uzasadnienie celowości odstępstwa, stwierdzenie zachowania bezpieczeństwa użytkowania dźwignicy po zastosowaniu odstępstwa oraz niezbędną dokumentację techniczną i obliczeniową.

§ 31. Decyzja w sprawie dopuszczenia odstępstwa jest ostateczna.

§ 32. Przepisy §§ 28—31 mają zastosowanie również do dźwignic sprowadzanych z zagranicy.

Rozdział 7.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 33. 1. Jeżeli użytkownik dźwignicy zaprojektowanej lub zbudowanej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia nie posiada poświadczenia wykonania i zbadania tej dźwignicy oraz dokumentów wymienionych w § 11 ust. 1 i 2, dźwignica taka powinna być poddana w ramach odbioru technicznego badaniu budowy w zakresie ustalonym przez właściwy rejonowy dozór techniczny.

2. Dla dźwignic wymienionych w ust. 1 okręgowy dozór techniczny może udzielić odstępstw od wymagań budowy ustalonych w rozporządzeniu i Przepisach dozoru technicznego.

§ 34. Dźwignice nie będące pod dozorem, oddane do użytku po dniu 9 maja 1961 r., ale przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, powinny być zgłoszone do rejestracji i odbioru technicznego w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 35. 1. Przepisy §§ 12 do 22 rozporządzenia nie mają zastosowania do suwnic, żurawi i wciągarek:

1) zainstalowanych na taborze kolejowym kolei użytku niepublicznego, z wyjątkiem zainstalowanych na taborze kolei państwowych,

2) eksploatowanych na obszarze kolejowym przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwo-

we” oraz przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Komunikacji, stanowiące zaplecze kolei, i przedsiębiorstwa robót kolejowych.

2. Przepisy §§ 4 do 10 rozporządzenia nie mają zastosowania do zakładów wymienionych w ust. 1 pkt 2.

§ 36. Traci moc zarządzenie Ministra Energetyki z dnia 9 maja 1956 r. w sprawie dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia rejestracji oraz badań odbiorczych dźwignów i innych urządzeń dźwignicowych oraz terminów wykonania tej dokumentacji. (Monitor Polski Nr 40, poz. 514).

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy rozdziału 2 wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Mitreğa*

9

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 10 października 1963 r.

w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla pracowników zatrudnionych w niektórych zakładach usługowych spółdzielni zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 października 1963 r. Nr 46, poz. 259)

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) oraz art. 10 ust. 5 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 6 maja 1961 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla członków spółdzielni pracy

zatrudnionych w niektórych zakładach usługowych (Dz. U. z 1961 r. Nr 26, poz. 127 i z 1962 r. Nr 3, poz. 8) rozciąga się na pracowników zatrudnionych w zakładach usługowych określonych w tym rozporządzeniu, a należących do spółdzielni zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” oraz opłacających zryczałtowany podatek od wynagrodzeń.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1963 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

10

ZARZĄDZENIE Nr 129 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 6 grudnia 1963 r.

w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych.

(Monitor Polski z dnia 18 grudnia 1963 r. Nr 93, poz. 435)

Na podstawie § 7 uchwały nr 389 Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych (Monitor Polski Nr 93, poz. 432) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przyjęcie na stanowisko praktykanta następuje na podstawie zawartej na piśmie umowy o pracę na czas nieokreślony z zachowaniem trybu przewidzianego dla obsadzania i zmian na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych.

2. Umowa o pracę powinna określać:

1) czas trwania praktyki,

2) zakres praktyki,

3) prawa i obowiązki praktykanta,

4) wysokość wynagrodzenia.

§ 2. 1. Praktykant odbywa praktykę na podstawie programu szkolenia.

2. Projekt programu szkolenia dla praktykantów w prezydiach rad narodowych stopnia wojewódzkiego i powiatowego opracowują:

1) w zakresie spraw resortowych wydziału — kierownik właściwego wydziału (równorzędnej jednostki organizacyjnej) prezydium rady narodowej stopnia wojewódzkiego na podstawie wytycznych właściwego ministra;

2) w zakresie wspólnym dla wszystkich wydziałów (w sprawach ogólnoadministracyjnych i zagadnień ustrojowych) — kierownik wydziału

organizacyjno-prawnego prezydium rady narodowej stopnia wojewódzkiego.

3. Opracowane projekty (ust. 2) w postaci jednolitego programu szkolenia praktykanta kierownik wydziału organizacyjno-prawnego przedkłada przewodniczącemu prezydium rady narodowej stopnia wojewódzkiego do zatwierdzenia.

4. Projekt programu szkolenia dla praktykantów w prezydiach rad narodowych nie wymienio-nych w ust. 2 opracowuje kierownik wydziału organizacyjno-prawnego prezydium rady narodowej stopnia powiatowego na podstawie wytycznych kierownika wydziału organizacyjno-prawnego prezydium rady narodowej stopnia wojewódzkiego i przedkłada przewodniczącemu prezydium rady narodowej stopnia powiatowego do zatwierdzenia.

§ 3. Przebiegiem pracy praktykanta powinien kierować:

1) w prezydiach rad narodowych stopnia wojewódzkiego i powiatowego — kierownik wydziału (równorzędnej jednostki organizacyjnej), w którym praktykant ma być zatrudniony po odbyciu praktyki;

2) w prezydiach miejskich rad narodowych miast nie stanowiących powiatów, dzielnicowych rad narodowych w miastach nie wyłączonych z województw oraz rad narodowych osiedli — wyznaczony przez przewodniczącego prezydium pracownik o odpowiednich kwalifikacjach;

3) w prezydiach gromadzkich rad narodowych oraz miejskich rad narodowych i rad narodowych osiedli, w których utworzono biura — sekretarz gromadzki, miejski, osiedla.

§ 4. Do okresu praktyki zalicza się odbyty wstępny staż pracy wprowadzony uchwałą nr 195 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 47, poz. 272) oraz uchwałą nr 196 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących (Moni-

tor Polski Nr 47, poz. 273) pod warunkiem zdania egzaminu kwalifikacyjnego, o którym mowa w § 5 ust. 2 uchwały nr 389 Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych (Monitor Polski Nr 93, poz. 432).

§ 5. Od obowiązku odbycia praktyki i złożenia egzaminu zwolnieni są:

1) pracownicy, którzy przed przyjęciem do pracy w prezydium rady narodowej byli zatrudnieni w urzędach i instytucjach państwowych na takim samym lub pokrewnym stanowisku co najmniej przez okres, jaki jest wymagany w zakresie ilości lat praktyki zawodowej dla stanowisk, na których mają być zatrudnieni,

2) pracownicy podejmujący zatrudnienie na stanowiskach nie wymagających kwalifikacji w zakresie ilości lat praktyki zawodowej,

3) pracownicy obsługi.

§ 6. 1. W przypadkach uzasadnionych szczególnymi kwalifikacjami kandydatów na stanowiska pracownicze w prezydiach rad narodowych przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą skrócić tym kandydatom czas trwania praktyki lub zwolnić ich od obowiązku odbywania praktyki, jak również od obowiązku złożenia egzaminu.

2. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych mogą swoje uprawnienia wynikające z ust. 1 w odniesieniu do kandydatów na stanowiska pracownicze w prezydiach rad narodowych stopnia gromadzkiego przekazać przewodniczącym prezydiów rad narodowych stopnia powiatowego.

§ 7. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wydadzą w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie zarządzenia wytyczne, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

11

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 sierpnia 1963 r.

w sprawie warunków zdrowia wymaganych od pracowników narażonych na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal.

(Monitor Polski z dnia 2 września 1963 r. Nr 66, poz. 328)

Na podstawie § 5 ust. 2 i § 6 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 października 1961 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy używaniu urządzeń mikrofalowych (Dz. U. Nr 48, poz. 255) zarządza się, co następuje:

§ 1. Praca narażająca na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal jest zabroniona młodocianym, kobietom w ciąży oraz osobom dotkniętym następującymi schorzeniami:

1) organiczne schorzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego,

2) padaczka,

3) zaćma i inne zmiany chorobowe w przedziernym aparacie oka,

4) choroby psychiczne, nawet w okresie remisji,

5) choroby narządu krwiotwórczego,

6) choroby układu wewnątrzwydzielczego,

7) czynna gruźlica płuc i pozapłucna,

8) przewlekłe choroby wewnętrzne w okresie zaostrzenia,

9) wyraźne stany asteniczne,

10) czynnościowe zaburzenia układu wegetatywnego wyraźnie zaznaczone,

11) niżej wymienione schorzenia, jeżeli według opinii lekarza ich objawy lub przebieg mogą ulec pogorszeniu pod wpływem pola elektromagnetycznego mikrofal:

- a) przewlekłe choroby wewnętrzne,
- b) gruźlica płuc i gruźlica pozapłucna w stanie nieczynnym,
- c) przewlekłe zapalenie spojówek.

§ 2. Kandydaci do pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal podlegają badaniom wstępnym, które obejmują:

- 1) ogólne badania stanu zdrowia,
- 2) odczyn opadania krwinek (OB),
- 3) pełne morfologiczne badania krwi z obrazem odsetkowym krwinek białych,
- 4) ogólne badania moczu,
- 5) badanie radiologiczne płuc,
- 6) badanie elektrokardiograficzne serca,
- 7) badanie neurologiczne,
- 8) badanie okulistyczne z wykonaniem badania w lampie szczelinowej,
- 9) inne badania specjalistyczne i dodatkowe — w miarę potrzeby.

§ 3. 1. Pracownicy narażeni na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal podlegają badaniom profilaktycznym:

1) okresowym, nie rzadziej niż raz w ciągu roku,

2) kontrolnym:

a) w razie wystąpienia u pracownika objawów chorobowych mogących świadczyć o uszkodzeniu organizmu wskutek działania pola elektromagnetycznego mikrofal,

b) po okresie co najmniej 30-dniowym niezdolności do pracy z powodu choroby,

c) przed upływem okresu czasowego odsunięcia od pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal.

2. Badania określone w ust. 1 pkt 1 obejmują zakres przewidziany w § 2 pkt 1—4 i 7—9.

3. Badania określone w ust. 1 pkt 2 lit. b) i c) przeprowadza się w zakresie potrzebnym do ustalenia, czy pracownik odzyskał zdolność do pracy.

§ 4. 1. Badania profilaktyczne (§§ 2 i 3) przeprowadzają właściwe przychodnie przyzakładowe lub międzyzakładowe, a w razie ich braku — właściwe ze względu na położenie zakładów pracy zakłady opieki zdrowotnej otwartej przeznaczone dla ogółu ludności.

2. Badania specjalistyczne i pomocnicze, których nie mogą wykonać zakłady określone w ust. 1, przeprowadzają na podstawie ich skierowania inne zakłady społeczne służby zdrowia.

3. Jeżeli pomimo 6-miesięcznego odsunięcia od pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal stan zdrowia pracownika nie pozwala na powrót do tej pracy, zakład

określony w ust. 1 kieruje pracownika do wojewódzkiej przychodni przemysłowej bądź — w razie jej braku w danym województwie — do wojewódzkiej przychodni specjalistycznej, która może orzec o trwałej niemożności wykonywania przez pracownika pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal.

4. W przypadkach trudnych pod względem diagnostycznym wojewódzka przychodnia przemysłowa bądź wojewódzka przychodnia specjalistyczna zwraca się o konsultację do Instytutu Medycyny Pracy w Przemyśle Włókienniczym i Chemicznym w Łodzi.

§ 5. 1. W wyniku badania wstępnego zakład określony w § 4 ust. 1 orzeka:

1) o przydatności osoby badanej do pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal, określając termin najbliższego badania okresowego, albo

2) o nieprzydatności osoby badanej do takiej pracy.

2. Orzeczenie określone w ust. 1 wpisuje się do karty obiegowej bądź wydaje się w formie zaświadczenia o stanie zdrowia.

§ 6. 1. Dla każdego pracownika podlegającego badaniom okresowym zakład określony w § 4 ust. 1 prowadzi indywidualną kartę badań profilaktycznych.

2. W wyniku badania okresowego bądź kontrolnego zakład wydaje:

1) zaświadczenie o przydatności do pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal, z równoczesnym określeniem terminu następnego badania — jeżeli stan zdrowia pracownika nie budzi zastrzeżeń,

2) zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy — jeżeli stan zdrowia pracownika nie pozwala na wykonywanie żadnej pracy, oraz

3) zaświadczenie o potrzebie zmiany rodzaju i warunków pracy — jeżeli pracownik ze względu na stan zdrowia wymaga odsunięcia od pracy narażającej na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal.

3. Przy wydawaniu zaświadczeń określonych w ust. 2 pkt 2 i 3 stosuje się przepisy §§ 9—12 i 18 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 marca 1958 r. w sprawie niektórych orzeczeń wydawanych przez zakłady społeczne służby zdrowia (Dz. U. Nr 20, poz. 92), z tym że okres objęty zaświadczeniami o potrzebie zmiany rodzaju i warunków pracy (ust. 2 pkt 3) nie może przekraczać 6 miesięcy.

§ 7. Jeżeli zmiany chorobowe wywołane działaniem pola elektromagnetycznego mikrofal stwierdził lekarz nie będący pracownikiem zakładu określonego w § 4 ust. 1, jest on obowiązany skierować chorego do takiego zakładu.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Sztachelski

12

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 6 grudnia 1963 r.

w sprawie używania służbowych pojazdów samochodowych.*(Monitor Polski z dnia 11 grudnia 1963 r. Nr 92, poz. 431)**(Wyciąg)*

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do państwowych jednostek organizacyjnych oraz do organizacji społecznych i spółdzielczych, zwanych dalej w skróceniu „jednostkami”.

Rozdział 2.**Służbowe pojazdy samochodowe.**

§ 3. 1. Za służbowe pojazdy samochodowe, zwane dalej „pojazdami służbowymi”, uważa się należące do jednostek pojazdy wymienione w ust. 2, służące do zaspokajania ich własnych potrzeb przewozowych.

2. Do pojazdów służbowych (ust. 1) zalicza się:

- 1) samochody osobowe,
- 2) motocykle i motorowery,
- 3) samochody ciężarowe o ładowności do 1,5 t włącznie,
- 4) autobusy przeznaczone do przewozu nie więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą.

§ 4. 1. Służbowe samochody osobowe, motocykle i autobusy przeznaczone do przewozu nie więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą mogą być używane przez jednostki po uzyskaniu etatu samochodowego.

2. Uzyskanie etatu samochodowego dla samochodów ciężarowych o ładowności do 1,5 t wymagane jest tylko od jednostek budżetowych.

3. Etaty samochodowe jednostek budżetowych w dziale administracji i wymiaru sprawiedliwości ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Finansów:

- 1) dla ministerstw, centralnych urzędów oraz innych jednostek pozostających na budżecie centralnym — na wniosek właściwego ministra, kierownika właściwego urzędu lub kierownika jednostki,
- 2) dla prezydiów rad narodowych — na wniosek przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych, jako kontyngenty wojewódzkie.

5. Etaty samochodowe organizacji społecznych o zasięgu ogólnokrajowym dotowanych z budżetu centralnego ustala Minister Komunikacji na wniosek organu naczelnego organizacji społecznej po zaopiniowaniu przez organ dotujący.

6. Etaty samochodowe jednostek nie wymienionych w ust. 3, 4 i 5 ustala według wytycz-

nych Ministra Komunikacji organ do spraw komunikacji prezydium właściwej terenowo wojewódzkiej rady narodowej na wniosek kierownika jednostki, zgłoszony za zgodą jednostki nadrzędnej.

§ 5. 1. Ilości etatów i środki finansowe na zakup i eksploatację pojazdów służbowych powinny być ustalone w terminach przewidzianych na opracowanie narodowego planu gospodarczego i budżetu.

§ 6. Służbowe samochody osobowe dzieli się na:

- 1) reprezentacyjne (R) — związane ze stanowiskiem służbowym osoby, której samochód został przydzielony,
- 2) funkcyjne (F) — związane z wykonywaniem przez pracownika lub grupę pracowników określonych czynności służbowych, wymagających szybkiego przenoszenia się z miejsca na miejsce, i bez których czynności te nie mogą być wykonane,

3) administracyjne (A) — przeznaczone do zaspokajania w jednostce potrzeb administracyjnych, których zaspokojenie przy użyciu środków transportu publicznego nie jest możliwe lub napotyka trudności ze względu na brak dogodnych połączeń komunikacyjnych.

§ 7. 1. Warunki uznania samochodu osobowego za reprezentacyjny (R) określają odrębne przepisy.

2. Uznanie samochodu osobowego za funkcyjny (F) bądź administracyjny (A), określenie obszaru ich używania i ustalenie dla nich normy rocznego przebiegu następuje łącznie z przyznaniem etatu samochodowego przez organ ustalający etat (§ 4).

§ 14. Zabrania się używania pojazdów służbowych do przewozów:

- 1) przekraczających cel lub zadania służbowe zlecone do wykonania pracownikowi użytkującemu pojazd służbowy,
- 2) zarobkowych,
- 3) poza obszary określone dla danego pojazdu (§ 8 ust. 2),
- 4) bez kart drogowych odpowiednio wypełnionych,
- 5) bez sprawnie działających i zaplombowanych liczników kilometrów.

Rozdział 3.**Przewóz do pracy i z pracy pracowników jednostek służbowymi samochodami osobowymi.**

§ 15. 1. Używanie służbowych samochodów osobowych do przewożenia do pracy i z pracy pracowników, a w szczególności kierowników

jednostek i ich zastępców, może nastąpić w szczególnie uzasadnionych przypadkach pod warunkiem uzyskania pisemnego zezwolenia kierownika jednostki nadrzędnej.

2. W stosunku do pracowników na stanowiskach kierowniczych w ministerstwach (centralnych urzędach) i centralnych instytucjach wymagane jest zezwolenie właściwego ministra (kierownika centralnego urzędu, kierownika centralnej instytucji).

3. W stosunku do pracowników prezydium rad narodowych i przedsiębiorstw podległych tym prezidiom wymagane jest zezwolenie przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

4. Organy udzielające zezwoleń (ust. 1—3) prowadzą rejestr wydanych zezwoleń.

5. Przewozy określone w ust. 1—3 mogą się odbywać w zasadzie w granicach miejscowości, w której znajduje się siedziba jednostki, przy czym za miejscowość taką uważa się również Górnośląskie Zagłębie Węglowe i zespół miast Gdańsk—Sopot—Gdynia.

Rozdział 4.

Używanie pojazdów służbowych jednostek do celów niesłużbowych.

§ 16. 1. Kierownik jednostki może na pisemny wniosek organizacji społecznej lub politycznej, działającej na terenie danej jednostki, użyć jej nieodpłatnie pojazd służbowy wraz z kierowcą do użytku z zachowaniem przepisów § 8 ust. 2, o ile zamierzony wyjazd ma na celu dobro ogólnospołeczne.

2. W uzasadnionych przypadkach kierownik jednostki może na wniosek rady zakładowej (rady miejscowej) zezwolić pracownikowi lub zespołowi pracowników, z zachowaniem przepisu § 8 ust. 2, na użycie pojazdu służbowego do innych celów niż służbowe, pod warunkiem, że nie ucierpi przez to normalny tok służby w jednostce.

3. Za używanie pojazdów do celów, o których mowa w ust. 2, pobiera się następujące należności:

1) przy użyciu samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindrów do 2 litrów — 1,60 zł za 1 km przebiegu,

2) przy użyciu samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindrów ponad 2 litry — 1,90 zł za 1 km przebiegu,

3) przy użyciu autobusów — 2,10 zł od każdej osoby za każdą godzinę wynajmu, liczoną od chwili wyjazdu z zajezdni do powrotu do tejże zajezdni, najmniej jednak za faktyczną ilość miejsc siedzących w autobusie i najmniej za jedną godzinę,

4) przy użyciu samochodów ciężarowych:

a) za pojazd o ładowności do 0,5 tony włącznie — 20 zł za każdą godzinę,

b) za pojazd o ładowności ponad 0,5 do 1 tony włącznie — 22 zł za każdą godzinę,

c) za pojazd o ładowności ponad 1,0 do 1,5 tony włącznie — 24 zł za każdą godzinę.

4. Należności podane w ust. 3 pkt 3 i 4 stosuje się, jeżeli przebieg pojazdu przypadający średnio na każdą opłaconą godzinę nie jest większy od 15 km. W razie przekroczenia tej normy należno-

ści pobiera się za tę ilość godzin, jaka wypada z podzielenia sumy przejechanych kilometrów przez 15. Godziny zaokrągla się przez opuszczenie okresów czasu do 30 minut, a podwyższa się do pełnej godziny okresy czasu ponad 30 minut.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie mają zastosowania w razie używania pojazdów służbowych w przypadkach określonych w zarządzeniu nr 83 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1962 r. w sprawie pokrywania kosztów używania pojazdów samochodowych uspołecznionych zakładów pracy dla celów wypoczynku świątecznego pracowników tych zakładów (Monitor Polski Nr 63, poz. 303).

Rozdział 5.

Używanie pojazdów samochodowych i motorowców stanowiących własność osobistą pracowników jednostek do zaspokojenia potrzeb służbowych.

§ 17. Do zaspokojenia potrzeb służbowych mogą być używane samochody osobowe, motocykle i motorowery stanowiące własność osobistą pracowników jednostek, zwane dalej „pojazdami prywatnymi”, za zgodą tych pracowników.

§ 18. 1. Użycie pojazdu prywatnego w sprawach służbowych może nastąpić na podstawie karty drogowej samochodu osobowego, wydanej używającemu pojazd, a w przypadkach przejazdów na dalekich odcinkach — ponadto na podstawie polecenia wyjazdu służbowego lub delegacji służbowej.

2. Przy przejazdach na dalekich odcinkach samochodem osobowym — samochód powinien być użyty do równoczesnego przewozu kilku pracowników, jeżeli udają się w tym samym kierunku w podróż służbową, chyba że z uzasadnionych powodów kierownik jednostki zlecającej podróż służbową lub delegującą zarządzi inaczej.

3. W karcie drogowej (ust. 1), w rubryce przeznaczonej do wpisywania numeru inwentarzewego pojazdu, jednostka wpisuje wyraz „prywatny”; rubryk do rozliczania paliwa nie wypełnia się. W uzasadnionych przypadkach jednostka powinna zaznaczyć w karcie drogowej limit przebiegu pojazdu w kilometrach, niezbędnego do wykonania danego zadania służbowego. Dane dotyczące poszczególnych jazd wpisuje do karty drogowej pracownik używający pojazdu prywatnego w sprawach służbowych. Jest on odpowiedzialny za właściwe i zgodne ze stanem faktycznym dokonanie wpisów.

§ 19. 1. Dla celów kontroli wyjazdów w sprawach służbowych pojazdami prywatnymi jednostka obowiązana jest założyć i prowadzić osobną książkę kontroli wydanych kart drogowych na pojazdy prywatne, w której powinny być kolejno wpisane wydane karty drogowe.

2. Książka (ust. 1) powinna zawierać rubryki: liczbę porządkową, nazwisko i imię korzystającego z własnego pojazdu w sprawach służbowych, numer i datę wydanej karty drogowej, cel i miejsce docelowe jazdy oraz uwagi. Stronice książki powinny być ponumerowane, przesznurowane, a końce sznurów opatrzone odciskiem pieczęci jednostki; książka powinna być również podpisana przez kierownika jednostki.

§ 20. 1. Za użycie pojazdu prywatnego w spra-

wach służbowych przysługuje właścicielowi pojazdu od jednostki zwrot kosztów użycia pojazdu.

2. Ustala się następujące stawki zwrotu kosztów użycia pojazdu:

1) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra ponad 2 litry — 1,90 zł za 1 km przebiegu,

2) dla samochodów osobowych z silnikiem o pojemności cylindra do 2 litrów — 1,60 zł za 1 km przebiegu,

3) dla motocykli bez względu na wielkość i model — 0,80 zł za 1 km przebiegu,

4) dla motorowerów — 0,40 zł za 1 km przebiegu.

3. Minister Komunikacji może w uzasadnionych przypadkach na wniosek zainteresowanego ministra i w uzgodnieniu z Ministrem Finansów ustalić odpowiednio wyższe stawki zwrotu kosztów niż określone w ust. 2, jeżeli świadczenia wykonywane są w trudnych warunkach eksploatacyjnych. Stawki te mogą być wyższe nie więcej niż o 25% od stawek określonych w ust. 2.

4. Zwrot kosztów użycia pojazdu prywatnego w sprawach służbowych przysługuje za przejazd drogą nadającą się do przejazdu, ustaloną przez jednostkę, chyba że ze wskazań licznika wynika, iż faktyczny przejazd został wykonany drogą krótszą.

5. Zwrot kosztów użycia pojazdu prywatnego

w sprawach służbowych poza granicami kraju określają odrębne przepisy.

§ 21. Użycie pojazdów prywatnych w sprawach służbowych może odbywać się tylko w ramach posiadanych przez jednostkę rocznych limitów finansowych na podróże służbowe.

Rozdział 6.

Przepisy końcowe.

§ 22. Za użycie pojazdu służbowego niezgodnie z przepisami zarządzenia winnych należy pociągnąć do odpowiedzialności służbowej, niezależnie od odpowiedzialności przewidzianej innymi przepisami.

§ 24. 1. Kontrolę stosowania przepisów zarządzenia, oprócz kontroli resortowej, wykonują inspektorzy gospodarki samochodowej Ministerstwa Komunikacji oraz inspektorzy gospodarki samochodowej organów do spraw komunikacji prezydiów rad narodowych.

2. Nie podlegają kontroli wykonywanej przez inspektorzy gospodarki samochodowej (ust. 1):

1) samochody reprezentacyjne (R),

2) pojazdy służbowe Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — w zakresie celowości ich używania.

§ 26. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

13

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 września 1963 r.

zmieniające zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie kierunków studiów i stanowisk uzasadniających pobieranie przez pracowników z wyższym wykształceniem uposażenia według stawek „L”.

(*Monitor Polski z dnia 19 grudnia 1963 r. Nr 94, poz. 441*)

Na podstawie § 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 376, z 1961 r. Nr 43, poz. 230 i z 1963 r. Nr 43, poz. 239) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie kierunków studiów i stanowisk uzasadniających pobieranie przez pra-

owników z wyższym wykształceniem uposażenia według stawek „L” (*Monitor Polski z 1957 r. Nr 29, poz. 202*) wprowadza się następującą zmianę:

w § 1 ust. 1 pkt 2 skreśla się stanowisko zamieszczone pod lit. e) „logopeda”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1963 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

w z. *B. Bednarski*

14

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY i PŁAC

z dnia 12 grudnia 1963 r.

w sprawie przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

(*Monitor Polski z dnia 19 grudnia 1963 r. Nr 94, poz. 442*)

Na podstawie § 4 uchwały nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom państwowych i spółdzielczych zakładów pracy przysługuje od dnia 1 października 1963 r. dodatek kwartalny do płac

w wysokości 15 zł na kwartał, zwany dalej „dodatkiem”.

2. Za pracowników spółdzielczych zakładów pracy w rozumieniu zarządzenia uważa się również członków spółdzielni pracy, pozostających z tytułu tego członkostwa w stosunku pracy.

3. Uprawnienia do dodatku przysługują również funkcjonariuszom jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości, pracownikom instytucji i organizacji społecznych oraz zakładów im podległych.

§ 2. 1. Dodatek przysługuje pracownikom, których łączny zarobek brutto nie przekracza w danych kwartale kalendarzowym 9.000 zł.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, z tym że kwota zł 9.000 ulega zmniejszeniu proporcjonalnie do zmniejszonego wymiaru czasu pracy, przy czym dodatek wypłaca się w pełnej wysokości.

3. Dodatek nie przysługuje pracownikom pobierającym renty starcze, za wysługę lat, inwalidzkie I i II grupy inwalidów oraz renty rodzinne.

4. Przez „łączny zarobek brutto”, o którym mowa w ust. 1, rozumie się:

1) wszystkie składniki płac, objęte osobowym funduszem płac,

2) stałe nagrody, przyznawane za uzyskane wyniki, jeśli są wliczane do podstawy wynagrodzenia za urlop,

3) honoraria — z wyłączeniem honorariów, wypłacanych z tytułu umowy o dzieło i prac zleconych,

z tym że wyłączenie to nie dotyczy jednostek podległych Ministrowi Kultury i Sztuki, Przewodniczącemu Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” oraz Prezesowi Zarządu Głównego Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa”.

5. Jeżeli pracownik osiągnął w danym kwartale kalendarzowym zarobek niższy od 9.000 zł na skutek nieprzepracowania pełnego kwartału,

dodatek kwartalny przysługuje tylko wtedy, gdy zarobek brutto za dni przepracowane nie przekracza średnio kwoty 120 zł dziennie.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

§ 3. 1. Dodatek jest wypłacany z dołu łącznie z wypłatą ostatniego wynagrodzenia zasadniczego za trzeci miesiąc danego kwartału kalendarzowego.

2. Wszelkie wypłaty, o których mowa w § 2 ust. 4, przypadające za okresy dłuższe niż miesiąc (np. premia kwartalna, premia bilansowa, premia z dodatkowego funduszu premiewego itp.) wlicza się do zarobku za kwartał, w którym nastąpiła wypłata.

§ 4. 1. Pracownikom pozostającym w stosunku pracy w dwóch i więcej zakładach pracy dodatek przysługuje tylko w przypadku, gdy łączny zarobek brutto we wszystkich zakładach pracy nie przekracza 9.000 zł za kwartał.

2. Pracownikowi, o którym mowa w ust. 1, dodatek wypłaca wybrany przez niego zakład pracy po przedstawieniu przez pracownika zaświadczeń z pozostałych zakładów pracy, stwierdzających wysokość zarobku brutto wypłacanego pracownikowi, z zaznaczeniem, że dodatek nie został mu wypłacony.

§ 5. Dodatek jest wolny od opodatkowania podatkiem od wynagrodzeń.

§ 6. Uprawnienie pracowników do dodatku wygasa począwszy od kwartału, w którym zostaje przeprowadzona regulacja płac danej grupy pracowników.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1963 r. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

15

ZARZĄDZENIE Nr 29 PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 9 października 1963 r.

Wytyczne w sprawie premiowania st. palaczy (brygadzystów), palaczy i ich pomocników za oszczędne zużycie opału przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania w sezonie opałowym 1963/1964.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 listopada 1963 r. Nr 4, poz. 13)

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów i Centralną Radą Związków Zawodowych ustala, co następuje:

§ 1. St. palacze (brygadziści), palacze i ich pomocnicy, zatrudnieni przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania w kotłowniach, otrzymujących paliwa stałe z kontyngentu „opał gmachów”, otrzymują premie za oszczędne zużycie opału na zasadach ustalonych w regulaminie premiowania stanowiącym załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Premia, o której mowa w § 1, powinna być

wypłacona poza planowanym funduszem płac.

§ 3. Indywidualne premie wypłacane pracownikom na podstawie niniejszego zarządzenia, łącznie z innymi premiami wypłacanymi poza planowanym funduszem płac, nie mogą przekroczyć w stosunku rocznym średnio-rocznego, dwumiesięcznego zarobku pracownika poza przypadkami, o których mowa w § 9 ust. 4 uchwały nr 25/60 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie nagród i premii wypłacanych poza planowanym funduszem płac w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

§ 4. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w zakresie unormowanym niniejszym zarządzeniem; w szczególności traci moc zarządzenie nr 301 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 października 1953 r. w sprawie regulaminu pre-

miowania st. palaczy (brygadzystów), palaczy i ich pomocników za oszczędne zużycie opału przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania (Biuletyn PKPG nr 36, poz. 174).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania i obowiązuje od dnia zakończenia sezonu zimowego 1962/63.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Załącznik do zarządzenia Nr 29 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 9 października 1963 r., poz. 13.

REGULAMIN

PREMIOWANIA ST. PALACZY (BRYGADZYSTÓW), PALACZY I ICH POMOCNIKÓW ZATRUDNIONYCH PRZY OPALANIU KOTŁÓW CENTRALNEGO OGRZEWANIA W KOTŁOWNIACH, OTRZYMUJĄCYCH PALIWA STAŁE Z KONTYNGENTU „OPAŁ GMACHÓW”.

§ 1. Zasady premiowania ustalone w niniejszym regulaminie należy stosować do st. palaczy (brygadzystów), palaczy i ich pomocników za osiągnięte oszczędności w paliwie przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania w kotłowniach otrzymujących paliwa stałe z kontyngentu „opał gmachów”.

§ 2. Paliwem w rozumieniu regulaminu jest węgiel kamienny i koks jako paliwa zasadnicze oraz węgiel brunatny, torf, drewno, odpadki drewna i wszelkie inne odpady nieużytkowe, które mogą być spalane bez szkody dla urządzeń kotłowych.

§ 3. 1. Przez oszczędność w paliwie uzyskaną przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania należy rozumieć różnicę pomiędzy przydziałem obliczonym zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29.XI.1954 r. w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych i użyteczności publicznej (Monitor Polski Nr 119, poz. 1678 z późniejszymi zmianami) — skorygowanym w zależności od faktycznej temperatury zewnętrznej i długości okresu ogrzewania według instrukcji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej, a ilością rzeczywiście zużytego paliwa.

Przy obliczaniu oszczędności należy dokonać potrąceń paliwa, które nie zostało zużyte na skutek awarii urządzeń kotłowych, ograniczenia świadczeń w ogrzewaniu lub dostawie ciepłej wody użytkownikom lub z innych przyczyn niezależnych od obsługi kotłów centralnego ogrzewania.

2. Oszczędności uzyskane w paliwie zasadniczym wskutek spalania torfu, odpadków drewna oraz wszelkich innych odpadków nieużytkowych, o których mowa w § 2, nie podlegają potrąceniu.

3. W wypadku stałego obsługiwanego przez jednego palacza dwóch lub kilku kotłowni — do wyliczenia premii za oszczędność paliwa należy obsługiwane obiekty traktować łącznie i o występujący przepał na jednej kotłowni należy pomniejszyć oszczędności osiągnięte na drugiej kotłowni.

§ 4. 1. Dla ustalenia łącznej wysokości premii należy wszystkim pracownikom wymienionym w § 1, ilość zaoszczędzonego paliwa zasadniczego (§ 3) przemnożyć przez 35% ceny płaconej za to paliwo przez jednostkę administracyjną danej kotłowni franko wagon stacja odbiorcza (lub loco skład opałowy). W wypadku opalania kotłów centralnego ogrzewania paliwem o różnych cenach, łączna wysokość premii wynosi 35% różnicy między wartością przydzielonego paliwa zasadniczego po korekcie uwzględniającej rzeczywiste temperatury zewnętrzne i długość okresu ogrzewania, a wartością faktycznie zużytego paliwa w danym okresie opałowym.

2. Kierownictwo jednostki administrującej kotłownią powinno podać z góry do wiadomości uprawnionym do

otrzymywania premii pracownikom wysokość przypadającej im do podziału premii z tytułu każdej zaoszczędzonej tony paliwa.

§ 5. Przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania paliwem zasadniczym — st. palacze (brygadziści), palacze i ich pomocnicy otrzymują dodatkowe premie za zmniejszenie zużycia koksu w mieszance poniżej stosunku przewidzianego w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 277 z dnia 4 września 1952 r. w sprawie stosowania mieszanki koksowo-węglowej przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania (Biuletyn PKPG nr 35, poz. 162).

W tym wypadku dla ustalenia wysokości należnej pracownikom premii, ilość zaoszczędzonego koksu przemnoży się przez 8,5% ceny koksu płaconego loco kotłownia, pod warunkiem nieprzekroczenia normy zużycia węgla przy przyjęciu stosunku 100 kg koksu = 110 kg węgla.

§ 6. 1. Fundusz premii obliczony zgodnie z § 4 i § 5 rozdziela się pomiędzy uprawnionych do premiowania pracowników w stosunku procentowym do zasadniczego zarobku tych pracowników, osiągniętego w danym okresie opałowym, przyjmując dla st. palaczy (brygadzystów) i palaczy współczynnik 1,0 — a dla pomocników palaczy współczynnik 0,8.

2. Wysokość premii indywidualnej dla jednego pracownika w skali roku nie może przekraczać limitów przewidzianych uchwałą nr 25/60 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie nagród i premii wypłacanych poza planowanym funduszem płac w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

3. Wypłata premii powinna być dokonana po zakończeniu okresu opałowego nie później jednak niż:

do dnia 15 maja — za okres zimowy,

do dnia 15 listopada — za okres letni.

4. W kotłowniach centralnego ogrzewania, w których prowadzona jest dokładna ewidencja dzienna zużycia paliwa zasadniczego, mogą być na poczet premii wypłacone zaliczki w wysokości nie przekraczającej 50% premii przypadającej z obliczenia oszczędności paliwa uzyskanej w danym miesiącu.

Decyzja w tym wypadku należy do jednostki nadzycznej nad jednostką administrującą daną kotłownią.

5. Wypłata zaliczki, o której mowa w ust. 4, może być dokonana w 30 dni po zamknięciu miesięcznego okresu obrachunkowego.

§ 7. 1. St. palacze (brygadziści), palacze i ich pomocnicy tracą prawo do premii w części lub całości w danym okresie obrachunkowym w przypadkach:

1) dopuszczenia wskutek niewłaściwej obsługi do awarii urządzeń kotłowych,

2) nieprzestrzegania obowiązujących instrukcji w zakresie opalania kotłów centralnego ogrzewania,

3) nieutrzymywania kotłowni i jej urządzeń oraz przyległego magazynu opału w stanie nienagannej czystości i pełnej zdolności eksploatacyjnej,

4) niedotrzymywania z winy obsługi obowiązujących zgodnie z instrukcją opałową temperatur wewnętrznych ustalonych dla danego typu pomieszczeń.

2. Decyzję o utracie prawa do premii w części lub całości (ust. 1) wydaje kierownik jednostki administrującej kotłownią w porozumieniu z komitetem blokowym, radą zakładową względnie Komisją Społeczną Kontroli Gospodarki Paliwem i Gospodarki Ciepłej. Od tej decyzji przysługuje odwołanie do jednostki nadrzędnej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 8. Zużycie paliwa i przestrzeganie obowiązujących instrukcji, o których mowa w § 7 ust. 1, powinny być bieżąco kontrolowane przez jednostkę administrującą

daną kotłownią oraz przez okręgowe przedsiębiorstwa handlu opalem lub właściwe komórki prezydów miejskich, dzielnicowych i gromadzkich rad narodowych.

§ 9. 1. Oszczędności uzyskane przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania należy ustalać komisyjnie.

2. Komisję powołuje jednostka nadrzędna nad jednostką administrującą daną kotłownią, która zleca również wypłatę przypadającej premii.

3. W skład komisji wchodzi:

1) przedstawiciel jednostki administrującej kotłownią,
2) przedstawiciel komitetu blokowego lub Komisji Społecznej Kontroli Gospodarki Paliwem i Gospodarki Ciepłej,

3) przedstawiciel związku zawodowego (rady zakładowej),

4) przedstawiciel zainteresowanych pracowników kotłowni.

16

WYJAŚNIENIE Nr 3 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 4 września 1963 r.

w sprawie zwrotu kosztów podróży służbowych pracownikom korzystającym z indywidualnych uprawnień do ulg w przejazdach kolejami.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 listopada 1963 r. Nr 4, poz. 12)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z obowiązującymi przepisami:

1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. Nr 38, poz. 279 i z 1953 r. Nr 41, poz. 196),

2) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 maja 1946 r. w sprawie należności pracowników przedsiębiorstw państwowych w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym,

3) okólnika Nr 16 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 maja 1947 r. w sprawie należności pracowników przedsiębiorstw państwowych, instytutów, przemysłowych zakładów pracy i innych przedsiębiorstw, podległych Ministrowi Przemysłu i Handlu, w razie pełnienia przez nich czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym

— pracownikowi odbywającemu podróż służbową przysługuje prawo do zwrotu faktycznie poniesionych kosztów przejazdów służbowych. Pracownicy korzystający z ulg w przejazdach otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

Z przepisów tych wynika, że pracownikowi, który ma prawo do ulgi kolejowej, przysługuje zwrot kosztów przejazdu według odpowiedniej ulgowej ceny biletu kolejowego. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, czy prawo do ulgi kolejowej przysługuje wszystkim pracownikom zakładu pracy z tytułu zatrudnienia w tym zakładzie, czy też prawo to przysługuje danemu pracownikowi z innego tytułu niż zatrudnienie (np. emerytowany nauczyciel, małżonka pracownika państwowego, inwalida wojenny lub wojskowy).

Osoby te obowiązane są w rachunkach kosztów podróży służbowych podawać faktyczne ceny (ulgowe) biletów kolejowych.

Równocześnie uznaje się za bezprzedmiotowe wyjaśnienie zawarte w pkt 3 pisma Ministerstwa Finansów Nr BP. 1372/1/56 z dnia 24 marca 1956 r. w zakresie korzystania z indywidualnych zniżek kolejowych przez pracowników odbywających podróże służbowe.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Wronia 23.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne, roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr 1-6-100024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Wronia 23.